

1897

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

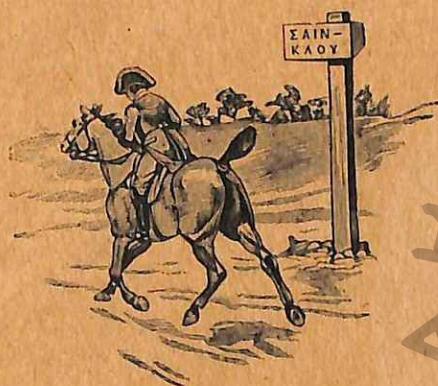
ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

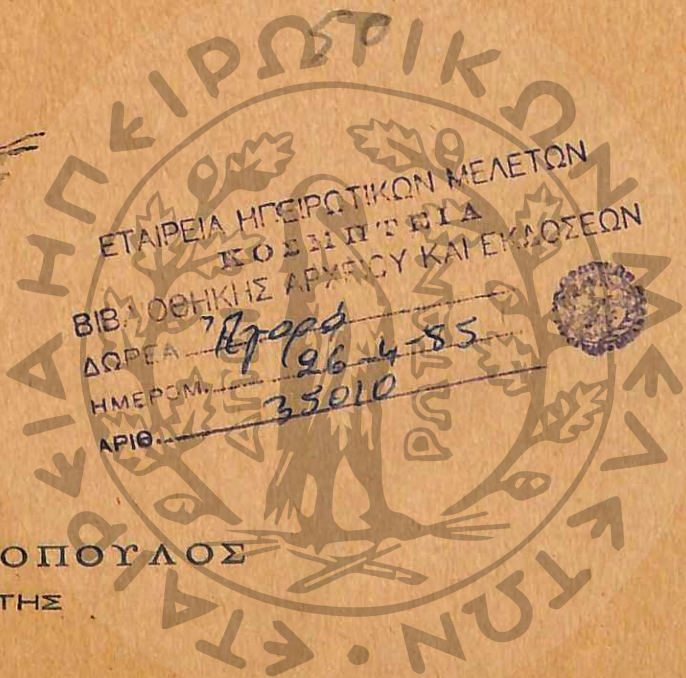
ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

« Τέρπειν ἄμ.α καὶ διδάσκειν »

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. - ΤΟΜΟΣ 4ος

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελίς		Σελίς
"Άγιον Ψεῦδος	28	"Αποτελέσματα Δημοψηφίσματος	102, 166
"Αδελφούλα (ή)	116	" 47ου Διαγωνισμού (λύσεων)	54
Αἰφνιδία ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ (ἐξ γελοιογραφίας)	225	" 49ου " (λύσεων)	142
"Ακακία (ή) τοῦ Ἐκουέν	310	" 50ου " (λύσεων)	366
"Ακόλουθος (ὁ) τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος (μετὰ 53 εἰκόνων)	I, 9, 18, 25, 33, 41, 49, 57, 65, 73, 92, 97, 105, 113, 122, 129, 137, 145, 153, 161, 169, 177, 185, 193, 202, 209, 217, 226, 233, 241, 249, 257, 265, 273, 281, 289, 297, 305, 313, 321, 330, 337, 361, 369, 377, 389, 393, 401, 409, 420	" 51ου " (διηγήματος)	37, 171, 181
"Αλευροκατακλυσμὸς (ἐξ γελοιογραφίας)	197	" 52ου " (λύσεων)	144
"Αλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως, 7, 15, 23, 31, 37, 47, 55, 62, 71, 79, 94, 103, 110, 118, 127, 135, 143, 151, 159, 167, 175, 183, 191, 199, 207, 215, 223, 231, 239, 247, 255, 263, 271, 279, 287, 295, 302, 311, 319, 327, 335, 343, 360, 367, 375, 383, 391, 399, 407, 415, 431		" Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Ζωγραφικῆς	381, 389
"Ἄλλοτε καὶ τώρα	391	" " Καλλιγραφίας	14
"Αναμνηστικὴ στήλη πρὸς τιμὴν τῶν Φιλελλήνων	183	" " Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ	372
"Ανανέωσις (ή) τῶν συνδρομῶν διὰ τὸ 1898	382	" Ἀπροσδόκητος διακοπὴ	383
"Ανεξικακία (ή βραβευθεῖσα μετὰ φρασίς)	372	" Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς (εἰκὼν βραβευθέντος)	357
		" Ἀσπρούλα (ή) Ἱστορία μιᾶς γίδας (μετὰ 22 εἰκόνων)	5, 12, 21, 28, 38, 44, 53, 60, 70, 76, 101, 109, 117, 125, 133, 141, 149, 157, 165, 173, 182, 188, 198, 205, 213, 221, 230, 237, 246, 253, 261, 269
		" Ἀτελείωτο (τὸ) Παραμῦθι (νῆπιακὸν μετ' εἰκόνος)	17
		Αὐθέντης καὶ Δοῦλος	278
		" Ἀφούτ! Ἀφούτ! (νῆπιακὸν μετ' εἰκόνος)	12
		Βασιλεὺς (ὁ) καὶ ἡ Ἀράχνη	275
		Βασιλόπουλο (τὸ)	52
		Βραβευθεῖσαι (αἱ) ἐν τῷ Ἀρσακίῳ συνδρομητρίαι τῆς Διαπλάσεως (Τρεῖς προσωπογραφίαι)	281
		Βροχὴ (ή) (νῆπιακὸν μετ' εἰκόνος)	53

Σελίς	Σελίς
Γαλαζάκι (τό)	22, 46
Γάτα (ή) του Βάτου	300, 306, 315, 323
Γενναίον (τό) Παιδίον	268
Γιάννης ο Μουσικός	219, 228
Δάκρυ (τό) του Χριστού	59
Δάφνη (είκων βραβευθείσης)	20
Δερβίσης (ό) και αί μυϊται	37
Δερβίσης (ό) και ο λύκος (μυθός)	222
Δέσμη Κλειδίων	67
Δήλωσις	415
Δημοψήφισμα (τό) των συνδρομητών της Διαπλάσεως	102, 169
Διαγωνισμός 50ός (λύσεων)	6
» 51ος (διηγήματος)	37, 171
» 52ος (λύσεων)	151
» 53ος (λύσεων)	294
Διά το ξεσπάθωμα, τί γίνεται εις την 'Αγγλίαν	238
Διά τον Διαγωνισμόν της Ραπτικής	342, 363
Διδάσκαλος (ό) της Γαλλικής	379, 386
Διήγημα (τό βραβευθέν) του 51ου Διαγωνισμού (μετὰ ἐξείκονων)	181
Δόκτωρ (ό) 'Αγυρτίδης (Μονόλογος πρὸς ἄ- παγγελίαν)	418
Δρόμος (ό)	339
Δύο (οί) μανδρόσκυλοι	318
Δύο τυφλοί και ένας σκύλος	403
Δώδεκα (οί) 'Απόστολοι	212
Δωδεκαετής (ό) 'Ηρώς	150, 158, 164, 174
Δῶρα (τά) της Διαπλάσεως	396
Δῶρον (τό) της Διαπλάσεως διὰ τὸ Ξεσπάθωμα	207
Εἰς τὴν Σιθρίαν	291
'Εκ τοῦ 'Ημερολογίου τοῦ Φαίδωνος	3, 11, 19, 27, 35, 43, 51, 59, 68, 75, 91, 100, 106, 115, 124, 132, 140, 147, 156, 163, 174, 179, 187, 195, (μετ'εἰκόνος) 204, 211, 220, 228, 236, 244, 251, 259, 267, 276, 283, 291, 299, 308, 314, 324, 332, 340, 359, 364, 371, 379, 387, 395, 403, 441, 419
'Ελληνική Σημαία (είκων βραβευθείσης)	252
'Επίσκεψις (ή) τοῦ Τσάρου	235, 243
'Επιστολή (μία) περὶ τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ	139
'Επιστολή (ή) τῆς θείας (Μονόλογος πρὸς ἄπαγγελίαν)	286
'Επὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας	294
Εὐγνωμοσύνη (ή)	94
Εὐχάριστον ἄγγελμα	65
'Εφημερίς (ή) τοῦ παπποῦ (Μονόλογος πρὸς ἄπαγγελίαν)	188, 197, 206, 214
Ζαβουλών	109
Ζωντανή Χαλκομανία (ἐξ γελοιογραφίαι)	269
Θνήσκων (ό) Βασιλεὺς	262
Ἱστορία μιᾶς φωλεᾶς	108
Ἰσχύς και 'Αδυναμία	374
Καὶ ἄλλη μέθοδος διὰ τὸ πρόβλημα τοῦ Ζατρίκιου	334
Καὶ πάλιν τὸ πρόβλημα τοῦ Ζατρίκιου	426
Καλλιτέρα (ή) διάτα	302
Κάλτσα (ή)	338
Καμπούριτσα (ή)	47
Κανονισμός τῶν Μικρῶν Μυστικῶν	196
Κανονισμός τῶν Ψευδονύμων	134
Κατὰ τί διαφέρουν ἀπὸ τὰ ζῶα	190
Κινεζικὴ φιλανθρωπία	30
Κλήρωσις (ή) τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως	90
Κοραῖς (είκων βραβευθέντος)	81
4η Κυριακή τῆς Διαπλάσεως (μετὰ 11 εἰκόνων)	345
5η Κυριακή τῆς Διαπλάσεως (μετὰ 14 εἰκόνων)	417
Λευκά (τά) ρόδα (Χριστουγεννιάτικον διή- γημα μετ'εἰκόνος)	381
Λιμὴν (ό) τῆς Λίγνης (ή βραβευθεῖσα θαλασ- σογραφία τοῦ 'Ελπιδοφόρου)	
Λουλούδια (τά) τῆς Γρηᾶς	99, 110, 115
Μαθητὴς και Διδάσκαλος	345
Μάϊος	148
Μαργαριτάρια	238
Μέγξ (τό) Ξεσπάθωμα, ἐπὶ τῇ Εἰκοσαετηρίδι τῆς Διαπλάσεως	388
Μέλλουσα Καλλιτέχνης (είκων βραβευθείσης)	292
Μέλλων (ό) Βασιλεὺς	78
Με ὀμικρὸν ἢ με ὀμέγα; (Μονόλογος πρὸς ἄπαγγελίαν μετ'εἰκόνος)	201
Μετριοφροσύνη	118
Μητέρα (ή) γράφει (νηπιαχὸν μετ'εἰκόνος)	92
Μητέρα (ή) μου! (Μονόλογος πρὸς ἄπαγγελίαν) Μικρὰ (τά) των Μυστικῶν (νηπιαχὸν μετ'εἰκόνος) Μικρὰ (τά) Μυστικὰ (ἐπιστολὴ ἐνδὸς φίλου μας) Μικρὰ (ή) μάγισσα (νηπιαχὸν μετ'εἰκόνος) Μικροὶ Διαγωνισμοί:	155 69 270 212
Ζωγραφικῆς	254
Καλλιγραφίας	14
Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Ραπτικῆς	158 342, 363
Μικρὸς ποιητικὸς διαγωνισμός	396
Μικρὸς (ό) Σὺλλογος πρὸς Διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως Μιμητὴς τοῦ Ναπολέοντος	278 406
Μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν (νηπιαχὸν μετ'εἰκόνος) Νέα (τά) τοῦ 1898 (ἐπιστολὴ τῆς Διαπλάσεως) Νεολόγος ὁ	329 428 231
Νέον (τό) Ξεσπάθωμα	180
'Οδοιπόρος (ό) και ἡ χουρμαδιά	150
Οἰκονομία Μαντζουράνα (μετὰ 28 εἰκόνων) 277, 284, 293, 301, 308, 317, 325, 333, 341, 358, 365, 373, 380, 385, 397, 405, 413, 424	
'Ολίγη Κέρκυρα (θαλασσογραφία Στεφάνου Βούλγαρη, Β' Βραβεῖον Διαγ. Ζωγραφικῆς) 'Ολφ τρέχει, τρέχει, τρέχει (νηπιαχὸν μετ' εἰκόνος)	389 245
'Ο,τι κατέρχεται εἰς τὸ ἄκρον τῆς πέννας (ἐπιστολὴ μιᾶς συνδρομητρίδας)	326
Παιδικὸν (τό) Θέατρον (νηπιαχὸν μετ'εἰκόνος) Παιδικὸν Πνεῦμα	260 7, 15, 23, 39, 47, 55, 62, 71, 78, 94, 103, 110, 118, 126, 134, 143, 151, 159, 166, 176, 183, 191, 199, 206, 215, 222, 231, 239, 247, 254, 263, 270, 279, 286, 294, 302, 311, 319, 327, 335, 342, 367, 375, 383, 391, 399, 406, 415, 430
Παιδὶ—Λαγός	398
Παράδοξος μεταμόρφωσις (ὅ γελοιογραφίαι)	404
Παραμύθι (τό) τῆς ἀρκούδας	404, 411
Παρεξήγησις	272
Περίπετειαι ἐντὸς δάσους	131, 139
Πετεινοὶ και ἄλεπου (μυθός)	423
Πετροπελεκητὴς (ό)	245, 251, 260
Πνευματικαὶ 'Ασκήσεις	8, 16, 24, 32, 40, 48, 56, 64, 72, 80, 96, 104, 112, 120, 128, 136, 144, 152, 160, 168, 176, 184, 192, 200, 208, 216, 224, 232, 240, 248, 256, 264, 172, 280, 288, 296, 304, 312, 320, 328, 336, 344, 360, 368, 376, 384, 392, 400, 416, 423
Πολλὴ ἀργά	737
Ποτάμι (τό) (νηπιαχὸν μετ'εἰκόνος)	35
Πούιντς (τό) τοῦ Ροῦσσελ	55
Πρόβλημα (τό) τοῦ Ζατρίκιου	310, 374, 334
Πρόσκλησις τῆς Διαπλάσεως πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συν- δρομῆς διὰ τὸ 1898	316
Προσκυνητὴς (ό)	374

Σελίς	Σελίς
Ρωσὶς και Γαλλίς	426
Σαμπάνια (ή) (τρεῖς γελοιογραφίαι)	60
Σκέψεις και Γνώμαι τοῦ 'Ανανία, ἐμπνευσθεῖσαι ἐκ τῶν ψευδονύμων	6, 14, 21, 28, 36, 44, 52, 62, 69, 94, 101, 108, 118, 123, 133, 141, 148, 155, 166, 180, 198, 204, 222, 230, 234, 244, 252, 259, 268, 276, 283, 292, 298, 310, 318, 323, 332, 340, 366, 371, 378, 387, 399, 405, 412, 427
Σκύλος (ό) μας, (νηπιαχὸν μετ'εἰκόνος)	164
Σοφὴ παρηγορία	396
Σταῶν (ή)	254
Στάσις και ἀντίστασις	179
Συνουσία εἰς τὰ κεραμίδια (νηπιαχὸν μετ'εἰκόνος) Συνομιλία (ή) τῶν παιγνιδιῶν (νηπιαχὸν μετ'εἰκόνος)	284 6
Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν 'Απόρων ἐπιμελῶν μαθητῶν και Μαθητριῶν. Δελτίον εἰσφορῶν Ε', ς' και Ζ'	39, 166, 407
Τί εἶδεν ἡ Σελήνη	278
Τρία (τά) αἰτήματα	14
Τρομερὸν (τό) ὄνειρον (νηπιαχὸν μετ'εἰκόνος)	427
'Υπὲρ Πατρίδος	370
'Υποβολεύς (ό) (Διάλογος)	107
Φλουρί (τό) τῆς Πήττας (Μονόλογος)	4
Φρόνησις	286
Φυλακισμένη (ή) Μητέρα, (νηπιαχὸν μετ'εἰκόνος) Χάριν τῆς Τιμῆς	221 331
Χάρτινο (τό) Χιόνι (ἐπιστημονικὸν παίγνιον) Χειρότερον (τό) 'Ελάττωμα	206 75
Χειμερινὰ ἀναμνήσεις, (μετ'εἰκόνος)	229
Χέρια (τά) τοῦ κουλοῦ (δύο γελοιογραφίαι)	4
Χριστὸς 'Ανέστη (μετ'εἰκόνος)	121
'Ως ἐκεῖ ἐπάνω! (νηπιαχὸν μετ'εἰκόνος)	117

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Σελίς	Σελίς
'Αγριόγατος και Σπουργίτης	11
'Ακρωτήρι και Φανάρι	291
'Ανοιξιὰτικὴ Αὐγὴ	188
'Αποφθεγματικά	43, 59
'Αρετὴ και 'Αδίκια	195
Βαλανιδιά και 'Αγλαδιά	332
Βατραχία και Φεῖδι	219
Γαῖδαρος (ό) (μετ'εἰκόνος)	268
Γαλανὸ (τό) Λουλουδί	371
Γερανοὶ και Χῆνες	156
Γλάρος (ό) (μετ'εἰκόνος)	44
Δύο (τά) ὕνιά	364
'Ελα, παιδί μου, ἔλα	51
'Ελθα και Πεῦκος	174
'Ερημὴ μάννα	252
Εὐχὴ (ή) τῶν γονέων	213
Ζητιάνος (ό)	94
'Ηλθαν τὰ βῆγια	118
'Ηλιος Χειμωνιάτικος	390
'Ηταν καιρός	403
Θαυμασμός	125
'Ιαμβοὶ και 'Ανάπαιστοι	23
Καλὴ Καρδιά	324
Καλὴ νύκτα	395
Καλοκαίρι	195
Καλὸ (τό) Παιδί	3
Καλὸς	339
Κανάρι (τό)	52
Καρδερινάκι	299
Κισσὸς (ό)	163
Κοιμούνται	243
Κοριτσὰ και 'Αγλαδιά	242
Κούκλα μου (ή) (Μονόλογος)	411
Κουνελιοῦ (τοῦ) τὸ Πήδημα	60
Μάννα (ή)	359
Μέλισσα (ή)	182, 211
Μὴν το κόβης	156
Μικροὶ στίχοι	116
Μικρὸς (ό) πολέμιστής	99
Μοῖρα (ή) τῆς 'Αλεπούς	235
Νύκτα	381
Νυκτερίς (ή) (μετ'εἰκόνος)	36
'Ορφανὸ (τό)	78
Παπαγάλος (ό)	374
Πάππος (ό)	140
Πασχαλιατικὴ χαρά	126
Περιστέρι (τό)	76
Πόθοι	69
Ποντικὸς και Νυκτερίδες	28
Πρῶτο (τό) Μάθημα	307
Σιωπηλὰ (τά) παιδιὰ	228
Σκαντζόχοιρος (ό)	204
Σπίνος ὁ Δινούφιλος	212
Σταθερότης	163
Σταύρωσις	114
Στὴν 'Αχρογιαλιά	324
Στὸν Μάη	147
Στὸν 'Ολυμπο	423
Συμβουλὴ	405
Τάξις και 'Αταξία	268
Τί μᾶρέσει	387
Φεῖδι (τό) και ἡ Κουρούνα	257
Φιλὶ (τό) τῆς 'Αλεπούς	131
Φόβος και Θάρος	340
Φωνὴ (ή) τοῦ Γολγοθᾶ	124
Χελιδόνι (τό) (μετ'εἰκόνος)	108
Χελώνη (ή)	220
Χιονισμένη (ή) Μουριά	427
Χριστούγεννα	423
Χρυσάετος (ό)	20
Ψαράκι (τό)	275

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 300 εἰκονογραφίας και κοσμήματα.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι δραχ. 7. — Διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 8.

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

**Ἐκάστος τόμος (ἓν ἔτος) τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»
τιμᾶται ἄδευτος φρ. 7. — Χρυσόδευτος φρ. 10.**

[Ἡ Β' περίοδος ἤρχισε τῷ 1894].

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων **ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ**

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκταυτοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστερὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ἰανουαρίου 1897

Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 1

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ο ΘΕΙΟΣ ΜΠΙΜΠΗΣ

Ἡμέραν τινὰ τοῦ Ἰουνίου, τοῦ ἔτους 1806, καθ' ἣν ὦραν ὁ μὲν ἥλιος ἐπλημυρίζει τὸ πᾶν διὰ τῶν χρυσῶν του ἀκτίνων, ἐκάστη δὲ ἀηδὼν ἐφαίνετο ὡς συναγωνιζομένη διὰ πρῶτον βραβεῖον Ὡδικῆς, παιδίον δεκαετὲς ἦτο ἐξηπλωμένον παρὰ τὴν ρίζαν μεγάλης καστανέας, εἰς τὸ δάσος τοῦ Σαῖν-Κλου.

Ταπεινὴ ἦτο ἡ ὄψις του καὶ πτωχικὰ τὰ ἐνδύματά του. Μικρὸς ἀλήτης ρακένδυτος καὶ τίποτε περισσότερον· ἀλλ' εἶχε ζωηρὸν τὸ βλέμμα, θαρραλέον, δῆξ καὶ διαπεραστικόν· ἡ δὲ χρυσὴ του κόμη, καλυπτομένη ὑπὸ ἐρυθροῦ δημοκρατικοῦ σκούφου, (ὁ ὁποῖος ὅμως εἶχε χάσῃ μέγα μέρος τοῦ ἐπαναστατικοῦ του χρώματος), ἐσχημάτιζε περὶ τὸ μέτωπόν του βοστρύχους πυκνοὺς καὶ λαμπροὺς.

Ἄν καὶ τὸ ἐξωτερικόν του ὅλον ἐμαρτύρει πτωχείαν καὶ ἐγκατάλειψιν, εἶχεν ἐν τούτοις τὸ ὕψος ἐκεῖνο τῆς εὐτυχοῦς ἀμεριμνησίας, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει ὅλους σχεδὸν τοὺς μικροὺς ἀλήτας, ὅλα τὰ χαμίνια τῶν μεγαλοπόλεων.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξηρεύων ἀδιακόπως τὰς μεγαλοπρεπεῖς δενδροστοιχίας, αἱ ὁποῖαι ἐξετείνοντο ἐνώπιόν του. Προφανῶς κάποιον ἢ κάτι ἐπερίμενε, ποῦ ἦλθεν ἐκεῖ. Ἀλλ' ἡ ἐπιβλητικὴ ἐρημία τοῦ δάσους, τὸ βάρος τοῦ μεγάλου μυστικοῦ, τὸ ὁποῖον τὸν ἔφερεν ἐκεῖ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Περγαμηνοποιίας, τῆς παρὰ τὸ Δημαρχεῖον, ὅπου εὕρισκετο ἡ πτωχικὴ του κατοικία, ἡ μακρὰ πορεία τὴν ὁποίαν εἶχε κάμῃ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Σαῖν-Κλου,—ὅλ' αὐτὰ τὸν ἐξήντηλσαν, τὸν ἐβάρυναν καὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἐξαπλωθῇ, ὡς εἶδομεν, παρὰ τὴν ρίζαν τῆς γηραιᾶς ἐκεῖνης καστανέας. Καὶ ἐκεῖ ἐλλείπει συντρόφου, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ ανακοινώσῃ τὰς σκέψεις του, ἤρχισε νὰ συνομιλῇ μεγαλοφώνως μὲ τὸν εαυτὸν του.

—Τί εὐμορφὸ ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ μέρος ἐδῶ! ἔλεγεν ἡμιχλείων τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ εἰσδῇ καλλιτέρα τὸ βλέμμα του εἰς τὰ βάθη τῆς πρὸ αὐτοῦ δενδρόφυτου ὁδοῦ. Μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν μοιάζει καθόλου μὲ τὴν γειτονειά μου, μὲ τὸν εὐλογημένον ἐκεῖνον δρόμον τῆς Περ-γα-μη-νο-ποι-ίας, (μὰ πῆχῃ λέξῃ! . . .) Μονάχα τὴ νύκτα θὰ εἶνε πολὺ ἄγριο καὶ ἐρημικὸ τὸ δάσος... Δὲν ἤθελα καθόλου νὰ εἶμαι ἐδῶ. Ἄ, ὅσῳ γιὰ τὴ νύκτα, προτιμῶ τὰ μέρη τὰ δικά μας. Ἐκεῖ δὲν εἶνε ποτὲ ἐρημιά· οἱ ἄνθρωποι δὲν λείπουν ποτέ, καὶ

«Καὶ κρατούμενος δεξιᾷ μὲν ὑπὸ τοῦ θεοῦ του, ἀριστερᾷ δὲ ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου μικροῦ Παρισινοῦ . . .» (Σελ. 3, στλ. α').

καμμιὰ φορὰ μαζεύονται πάρα πολλοί, ὅταν ὁ Πέτρος μάλιστα πειράξῃ τὴ Βαβέττα καὶ γίνεταί καυγάς... Ἐγώ, τί νὰ 'σου πῶ, μάρεσαι νὰ βλέπω ἀνθρώπους. Προτιμῶ ἓνα πλῆθος ἀπὸ ἀνθρώπους, παρὰ ἓνα πλῆθος ἀπὸ δένδρα, ὅπως αὐτὰ . . . Ἀλήθεια ὅμως, ἐδῶ, ἀνάμεσα 'ς αὐτὰ τὰ δένδρα, πρέπει νὰ βρισκεται τὸ σπίτι τοῦ κυρ-Αὐτοκράτορα . . . Πρωτῆτερα, πρὶν φθάσω ἀκέρη, εἶδα ἓνα σωρὸ σπίτια, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ. Κάποιο ἀπ' αὐτὰ θὰ εἶνε τὸ σπίτι του, χωρὶς ἄλλο! Καὶ δὲν εἶνε δύσκολο νὰ τὸν ἀπαν-

τήσω κάπου εδώ. Μήπως γι' αυτό δεν ήλθα;... Είς αυτόν, μονάχα εἰς αυτόν, πρέπει νὰ εἰπῶ τὸ μυστικόν μου... Ναί! ἀλλὰ ποῦ δὲν ἤξεύρω καθόλου πῶς ὁμιλοῦν εἰς ἓνα Αὐτοκράτορα; Πῶς πρέπει τάχα νὰ τοῦ εἰπῶ: Κύριε Αὐτοκράτορ; ἢ Πολῖτα Αὐτοκράτορ; ἢ Κύριε Κοντοδεκανέας, ὅπως τον λέγουν ἐστὶ γειτονειά μου; (*) Ἐδῶ σὰς θέλω!... Πρέπει, πρέπει ὅμως νὰ το μάθω, πρὶν ρωτήσω ποῦ εἶνε τὸ σπίτι του... Μπᾶ! τί βλέπω ἐκεῖ ἀνάμεσα 'στὰ δένδρα; Εἶνε ἀνθρώπος;... Ὁχι, εἶνε ἓνα παιδί... Ὁχι, εἶνε ἓνα σκυλί... Ἄ, ὅχι, εἶνε... μὰ τί εἶνε λοιπόν; Σκυλί δὲν εἶνε... ἄλλο δὲν εἶνε... γουρουνὶ δὲν εἶνε... Νὰ μὴν εἶνε πρόβατο;... Μπρέ! νὰ μὴν εἶνε λύκος;... Νὰ κ' ἓνα ἄλλο ἀπὸ πίσω του... νὰ κ' ἓνα ἄλλο ἀκόμη... νὰ κ' ἓνας ἀνθρώπος μαζὶ... Ἄ, μὴν ἀπὸ πρὸς νὰ εἶνε λύκος, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ θεριά που λέγεται ἡ κυρὰ - Τερέζα, πῶς τρώγουν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ δάσος. Θὰ θέλουν, φαίνεται, νὰ φάγουν ἐκεῖνον τὸν ἀνθρώπο... Ἀλλὰ δὲν ἔχω καρμιά ὅρεξι νὰ με φάγουν κ' ἐμένα. Θὰ κρυφθῶ, μάτια μου, ἀπὸ πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ δένδρον καὶ θὰ ἰδῶ τί θὰ κάμουν...

Καὶ εὐθὺς ἀμέσως τὸ χαμίνιον, ἔρπον ἐπὶ τῆς γλῶσσης ἀθαρύνας, ἐκρύφθη ἐπισθεν τοῦ κορμοῦ τῆς μεγάλης καστανέας, χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ παύσῃ νὰ παρακολουθεῖ με τοὺς ὀφθαλμοὺς τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ὀλονὲν ἐπλησίαζαν.

Παῖδιον, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰς ἀγκύρας τῶν Παρισίων, εἶχε φυσικὰ πολὺ ἀτελεῖ ἰδέαν περὶ τοῦ βίου τῶν δασῶν· ἐν τούτοις ἡ περιέργειά του, ἡ τέσσην δικαιολογημένην, δὲν ἀπέκλειε, καθὼς βλέπετε, τὴν σύνεσιν.

Εἰς τὸν ἐλεύθερον χώρον, ὁ ὁποῖος ἐξετείνετο μετὰ τῆς δένδροφυτου ὁδοῦ καὶ τῆς καστανέας, ἐπισθεν τῆς ὁποίας ἦτο ἐξηπλωμένον τὸ παιδίον, ἐπρωχόρει ἓνας ἀνθρώπος· καὶ ἐπισθεν του, συνωθούμενα καὶ ἀναπνέοντα τὸν ἀέρα τοῦ δάσους με προφανή εὐχαρίστησιν, ἤρχοντο τὰ ἀγνωστα ζῶα, τὰ ὁποῖα ἐφόδιζαν τὸν τὸ χαμίνιον τῶν Παρισίων: δώδεκα δορκάδες τῆς Βαρβαρίας, σταλεῖσαι ὡς δῶρον πρὸς τὴν Αὐτοκράτειραν Ἰωσηφίνα, καὶ ἀπὸ τὸ Μαλμαϊζὼν, ὅπου κατ' ἀρχὰς εἶχον ἐγκατασταθῇ, μετενεχθεῖσαι ἐσχάτως εἰς τὸ δάσος τοῦ Σαιν-Κλου.

Ἦσαν κομψὰ καὶ χαριέστατα πλάσματα! Ἡ φυσικὴ τὸν δειλία ἐνέκλειε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τὴν λαίμαργίαν τῶν καὶ σχετικῶς ἄσφα συνωθούντων πέ-

ριξ τοῦ ἀνθρώπου, φρίσσοντα μὲν εἰς τὸ παραμικρὸν τοῦ κίνημα, ἀπομακρυνόμενα μὲ πῆδημα τρόμου ὅταν τὸν ἐβλεπον νὰ βυθίζῃ τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ φορέματός του, ἀλλ' ἐπανερχόμενα πάλιν ὅταν τὴν ἀπέσυρε. Τὸν ἐπλησίαζαν τότε, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, καὶ βυθίζοντα τὸ ρύγχος τῶν εἰς τὴν μελανὴν κόριν, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος τοῖς ἐτεινεν ἐπὶ τῆς παλάμης, τὴν ὠσφραίνοντο καὶ τὴν ἀνερόφων ἡδονικῶς, με συνεχῇ μικρὰ παρ-νίσματα καὶ με εἰσπνοὰς παρατεταμένας.

Ὁ ἀνθρώπος ἦτο μετρίου ἀναστήματος, με μικρὸν κορμὸν, μ' εὐρεῖς ὤμους καὶ με πόδας μᾶλλον κοντούς· εὐρωστος, ἀλλ' ὄχι καὶ πολὺ παχύς. Ἐφαίνετο περίπου τριανταετὴς ἕως σαράντα ἐτῶν. Τὰ χαρακτηριστικὰ του ἦσαν ἐξόχως εὐγενῆ καὶ ὠραῖα, τὸ δὲ χρῶμα τοῦ προσώπου τοῦ ἀκόμη λευκόν, μολονότι εἶχε τὴν μεταλλικὴν ἐκείνην στιλπνότητα, τὴν ὁποίαν ἐπασινοῦν ἐπὶ τοῦ δέρματος ὁ ἥλιος, αἱ βρογαί, οἱ ἀνέμοι, αἱ κακουχίαι ἐν γένει τοῦ ὑπαίθρου. Ἡ μεγάλη κεφαλὴ του, με τὴν μαύρην καὶ ὀμαλὴν κόμην, ἐκαλύπτετο ἀπὸ τρίκωχον πῆλον. Ἐφόρει μακρὰν ρεδιγκόταν στακτερήν, τὰ βαθεὰ θυλάκια τῆς ὁποίας ἦσαν γεμάτα ἀπὸ ταυμάκων. Ἡ κόνις αὐτῆς προσεῖλκε τὰς δορκάδας, αἱ ὁποῖαι ἀγαποῦν καθ' ὑπερβολὴν τὸ ἄρωματώδες φυτόν, καὶ δι' αὐτὸ συνωθούντο ποῖα πρῶτη νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς χειρὸς, ἡ ὁποία ἐξετείνετο πρὸς αὐτάς.

Τὸ παιδίον, κρυμμένον ἐπισθεν τοῦ δένδρου, ἐβλεπεν ἀπλήστως τὸ περιεργον σύμπλεγμα, τὸ ὁποῖον ἐσχημάτιζον ὁ ἀνθρώπος καὶ τὰ χαριτωμένα ζῶα, καὶ ἐλησμονεῖ, ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον μετὰ τὸ ὁποῖον παραηκολούθει τὴν σκηνὴν ἐκείνην, τὴν αἰτίαν ἡ ὁποία τὸ ἐφερεν ἐκεῖ. Ἐξαφνα ὅμως τὴν ἐνεθυμήθη. Καὶ ἐνῶ ἦτο ἐτοιμὸν νὰ φωνάξῃ: «Ε! πολῖτα!...» καὶ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἀνθρώπον που ἐβλεπεν ἐκεῖ, ποῦ ἤμποροῦσε νὰ εὕρῃ τὸν «πολίτην Αὐτοκράτορα», ἤκουσε μὲς ἀπὸ τὰ δένδρα μίαν παιδικὴν φωνήν, ἡ ὁποία ἐκράζε:

— Θεῖε Μπίμπη! Θεῖε Μπίμπη!

Αἱ δορκάδες, τρομάξασαι, ἔπαυσαν διαμῖς νὰ ροφούν τὸν ταυμάκον, ἀνεσῆκωσαν τὰς λεπτὰς κεφαλὰς τῶν καὶ ἐστράφησαν πρὸς τὴν φωνήν, ἐτοιμαὶ νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν. Ὁ ἀνθρώπος με τοὺς εὐρεῖς ὤμους ἐστράφη ἐπίσης καὶ γλυκὺ μείδιμα εὐπροσηγόρου ὑποδοχῆς ἐφώτισε τὴν ὠραίαν του μορφήν.

— Ἄ! σὺ εἶσαι, μικρό μου; εἶπε με ὕψος παιδρὸν. Τί θέλεις; Μὴ θέλῃς ταυμάκον, σὰν τὰς δορκάδες; Καλὰ λοιπόν! ἔλα νὰ πάρῃς!

Καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ὅλην τὴν ἀγέλην.

— Στάσου, θεῖε Μπίμπη! ἔ, θεῖε Μπίμπη, στάσου! ἐφώναζε τὸ παιδίον

κλαυθυμῶς, τρέχον ἐξοπίσω τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ Καρολάκι θέλει καβάλα! θέλει τὸ ντεντέ!..

Ἀλλὰ καθὼς ἔτρεχε με ὅλην τὴν ταχύτητα τῶν μικρῶν τοῦ ποδῶν, ἐσκόνηται εἰς μίαν ρίζαν, ἡ ὁποία ἐξεῖχεν ἀπὸ τὸ ἔδαφος, καὶ ἐξηπλώθη κατὰ γῆς, ἴσα-ἴσα ἐμπρὸς εἰς τὴν καστανέαν, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἦτο κρυμμένος ὁ μικρὸς παρισινός.

Ἀκούσας τὰς θορνῶδεις κραυγὰς τοῦ παιδίου, ὁ θεῖος Μπίμπης ἐστράφη ἀμέσως. Ἀλλὰ πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχε πέσῃ ὁ μικρὸς Καρόλος, τὸ ἄλλο παιδίον ἐξώρμησεν ἀπὸ τὴν κρύπτειν του καὶ τὸν ἐσήκωσε.

— Εἰς! ἔτσι! ἔλεγε, τινάζων με τὴν χεῖρα τὴν κόριν καὶ τὰ ξηρὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα εἶχον μείνῃ ἐπάνω εἰς τὰ πλουσιώτατα ἐνδύματα τοῦ παιδίου. Δὲν εἶνε τίποτα. Ἐστρώθηκες γλυκὰ-γλυκὰ ἐπάνω 'στὸ χορτάκι. Ἐλα, μὴν κλαῖς καὶ δὲν ἐπαθεῖς τίποτε!

Ὁ θεῖος Μπίμπης ἐγονάτισε πρὸ τοῦ παιδίου καὶ ἐναγκαλισθεὶς τὴν μέσην του μετὰ τὴν μίαν χεῖρα, τὸ ἐπασπάτευε μετὰ τὴν ἄλλην παντοῦ, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν εἶχε πάθῃ τίποτε. Ἐν τούτοις ἐκεῖνο, με ὅλα του τὰ κλάμματα, δὲν εἶχε λησμονήσῃ τὸν πόθον του καὶ ἐξηκολούθει νὰ φωνάζῃ:

— Θεῖε Μπίμπη! Τὸ Καρολάκι θέλει καβάλα... Τὸ Καρολάκι θέλει ντεντέ!

— Ναί, ναί, σῶπα καὶ θὰ πᾶς καβάλα! Ὁ θεῖος Μπίμπης θὰ σε πάγῃ καβάλα. Ἀλήθεια, πολῖτα θεῖε; εἶπεν ὁ μικρὸς παρισινός, ὀλονὲν καθαρίζων καὶ τακτοποιῶν τὰ ἐνδύματα τοῦ παιδίου.

Ὁ θεῖος Μπίμπης, ἐκπληκτος, ἔρριψε βλέμμα ἐξεταστικόν ἐπὶ τοῦ ξένου ἐκείνου παιδίου.

— Πῶς εὐρέθηκες ἐδῶ; ἠρώτησεν. Ἀπὸ ποῦ ἔπεσες;

— Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὄχι βέβαια, πολῖτα θεῖε! ἀπεκρίθη τὸ παιδίον φαιδρῶς. Ἦλθα ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Ἀπὸ τὸ Παρίσι; Καὶ πῶς ἦλθες;

— Με κάτ' ἄλλογα, ποῦ τὰ ἔχω πάντα μαζί μου: μετὰ τὰ ποδαράκια μου, πολῖτα θεῖε! νά!

Καὶ ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς τὰς δύο του κνήμας, πρὸς ἐπεξηγήσιν.

Ὁ ἀνθρώπος μετὰ τὴν στακτερήν ρεδιγκόταν, ἀπέθεσε τότε τὴν λευκὴν καὶ ἀβράν του χεῖρα ἐπὶ τῆς ἀκτενίστου κεφαλῆς τοῦ μικροῦ εὐφυολόγου καὶ εἶπε:

— Καλὰ τὰ λὰς ἐσύ! Δὲν τα χάνεις, βλέπω, καθόλου.

Ἀλλὰ τὸ παιδίον μετὰ τὰ πλούσια ἐνδύματα, ἤρπασεν ἀπὸ τὴν ὀμλίαν τὴν λέξιν «ἄλλογα».

Τὸ Καρολάκι θέλει νὰ πάγῃ μετὰ ἄλλογα! εἶπε με τόνον ἱκετευτικόν.

Θεῖε Μπίμπη, βάλε τὸ Καρολάκι 'στὸ ἄλλογα ἀμέσως!

— Μὰ ναί, σοῦ εἶπα, ναί! Θὰ πᾶς καὶ μετὰ ἄλλογα!.. Ἄ, ξεύρω ἐγὼ ἀπὸ παιδιὰ! ὑπέλαβε τὸ χαμίνιον.

Καὶ ἔδραξεν ἀμέσως τὸ μικρὸν παιδίον, τὸ ἀνέβασεν εἰς τοὺς ὤμους του, τὸ ἐκάθισε καλὰ καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ, νὰ καλπάζῃ καὶ νὰ πηδᾷ, ὅπως ἐν ἄλογόν, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ μικροῦ, ὁ ὁποῖος ἐγέλα μετὰ τὴν καρδίαν του. Εἶχε πάρῃ τὸ μικρὸν μεταξωτὸν μανδηλάκι καὶ τὸ μετεχειρίζετο ὡς μαστίγιον, διὰ νὰ παροτρύνῃ τὸν ἀνθρωπόμορον ἵππον του.

Ἀλλ' οὕτε ἡ αὐτοσχέδιος αὐτῆ ἵππασία τον ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πρῶτην του ἰδέαν.

— Τώρα, εἶπε μετὰ τινος στιγμῆς, τὸ Καρολάκι θέλει νὰ πάγῃ καβάλα 'ς ἓνα ἀρνί...

Καὶ ἔδειξε μετὰ τὸ δακτυλάκι του πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν δορκάδων.

— Μὰ πῶς ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ τα καθαιλέψῃ αὐτὰ τὰ ζῶα; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς παρισινός.

— Ὁ θεῖος Μπίμπης ξέρεῖ! εἶπε τὸ παιδίον.

— Πολὺ καλὰ! Λοιπόν, ἡ σειρά σας τώρα, θεῖε Μπίμπη! εἶπεν ὁ μικρὸς παρισινός, ἀποθέτων τὸν Κάρολον παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου.

Ἀλλὰ τὸ παιδίον μετὰ τὰ πλούσια ἐνδύματα εἶχεν ἤδη συμπαθήσῃ πρὸς τὸν νέον τοῦ φίλου.

— Θέλω νὰ πάγῃ καβάλα 'ς ἓνα ἀρνί καὶ τὸ παιδί τὸ κακοντυμένο! εἶπε τραβῶν τὸν θεῖον Μπίμπην ἀπὸ τὴν ἄκραν τῆς ρεδιγκότας του. Θέλω, σοῦ λέγω, θέλω!

Ὁ θεῖος Μπίμπης ἐβύθισε καὶ πάλιν τὴν χεῖρα εἰς τὸ βαθύ του θυλάκιον καὶ αἱ δορκάδες ἐπλησίασαν. Τότε, λαβὼν τὸ παιδίον ἀπὸ τὰς μασγάλας, τὸ ἐσήκωσε με προσοχὴν καὶ τὸ ἐκάθισε καθαιλεντὰ εἰς μίαν δορκάδα.

Καὶ κρατούμενος δεξιᾷ μὲν ὑπὸ τοῦ θεῖου Μπίμπης, ἀριστερᾷ δὲ ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου μικροῦ παρισινού, ὁ μικρὸς Κάρολος ἐπροχώρησεν ἐπὶ τοῦ παραδόξου τοῦ ἵππου, εἰς μίαν ἀπὸ τὰς θαυμασίας ἐκείνας δένδροστοιχίας τῶν καστανεῶν, γελῶν ὀλονὲν μετὰ τὸν φαιδρὸν καὶ ἀργυρόχρον γέλωτα τῆς ἡλικίας του.

Ἐξαίφνης τὸ ρακένδυτον παιδίον ἐνθυμήθη καὶ πάλιν τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἦλθεν εἰς Σαιν-Κλου.

— Πολῖτα θεῖε, εἶπε ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ τὸν Αὐτοκράτορα;

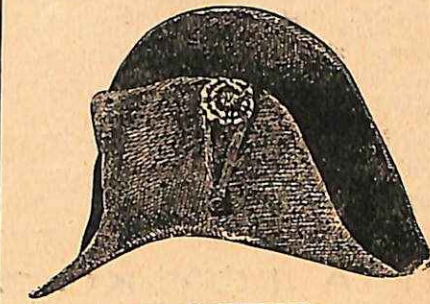
Ὁ ἀνθρώπος μετὰ τὴν στακτερήν ρεδιγκόταν ἐκύτταξε τὸ ξένον παιδίον μ' ἐκπληξὴν ἀκόμη μεγαλητέραν παρὰ τὴν πρῶτην φοράν.

«Τί νὰ με θέλῃ ἄρ' ἄγε!» ἐσκέφθη. Ἀλλὰ χωρὶς δόλου νὰ προδώσῃ τὴν σκέψιν του, ἀπήντησε με ὅλην τὴν ἀπάθειαν:

— Ναί, εἰμπορεῖ! Ἀλλὰ ποῖος ἔχει ἀνάγκην νὰ ἰδῇ τὸν Αὐτοκράτορα; Σὺ μήπως;

— Ναί ἐγώ. Ἐχὼ δουλειὰς μαζί του. [Ἐπεται συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Εὐδοκίας Διπονή.

ΤΟ ΚΑΛΟ ΠΑΙΔΙ

Ἐνα καλὸ παιδάκι ὠδηγοῦσε τὸν μέθυσο πατέρα του ἀπ' τὸ χέρι. Ποῦ ὁ κόσμος ὅλος τὸν περιγελοῦσε! Οὐτε τι λέει, οὐτε τί κάνει ξέρεῖ.

Μὰ μόνο τὸ παιδάκι τοῦ μιλεῖ. Μὲ γλύκα ὁδηγοῦσε περὶ πολλὰ τοῦ λέει: — Ἄχ! πατέρα, ἄχ! πατέρα, μὴν εἶχε ξεμερώσῃ τέτοια ἡμέρα!..

Παράλυτος σὲ λίγα χρόνια ἐγίνη. Καὶ κεῖτεται ἀσάλευτος στὴν κλίνην. Μὰ τὸ καλὸ παιδί τὸ προκομμένο, Ποῦ ἦταν μεγάλον παιδί, γραμματισμένο, Πάντα με γλύκα στὸν πατέρα του μιλεῖ. Κ' ἐργάζεται γιὰ ὅλους με χαρὰ πολλή.

Καὶ λέει στὸν κόσμον, πῶς δὲν φταίει ὁ [καίμενος], Εἰς τὸ Σχολεῖον δὲν ἦταν πηγεμένος... Ἀπὸ παιδάκι εἶχε ὀφθαλμὴν — τὸν ξένον ποῖος σκοτίσθη νάναθρήνη!

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΛΟΥΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

24 Δεκεμβρίου.

— Νὰ τα 'πούμε; Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ἀντηχοῦσε τὸ σπίτι μας, σήμερον ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἦλθαν διὰ νὰ μας εἰποῦν τὰ Χριστούγεννα πλῆθος παιδιὰ, ἀπὸ δύο, ἀπὸ τρία, ἀπὸ τέσσαρα, μικρὰ, μεγάλα, καλοφρεμένα, ρακένδυτα, με ὄργανα, χωρὶς ὄργανα, με καραβάκια, χωρὶς καραβάκια... Δύο μοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσιν ἰδιαιτέραν.

Ἦσαν ἀδελφάκια, τὸ ἓνα ἐπὶ τὰ ἑτῶν, τὸ ἄλλο πέντε. Τὰ φορέματά των ἦσαν πτωχικά, ἀλλὰ καθαρὰ, καθὼς καὶ τὰ προσωπάκια των. Βέβαια—εἶπα—ὅλα ἔχουν μητέρα ποῦ τὰγαπᾷ καὶ τα περιποιεῖται.

— Νὰ τα 'πούμε; ἠρώτησαν με συστολήν.

— Νὰ τα 'πῃτε.

Καὶ ἤρχισαν με φωνὰς γλυκεῖας καὶ τρυφερὰς νὰ ψάλλουν μαζί:

Καλημέρα σας, ἄρχοντες, ἂν εἶτε ὁ ὁρισμὸς σας. . . .

Ὅταν ἐτελειώσαν, μᾶς εἶπαν «Καὶ τοῦ χρόνου» καὶ τα ἐφιλοδώρησαν κατὰ τὸ σύνηθες με δλίγα χάλκινα νομίσματα.

— Ἐμαξεύσατε σήμερα πολλὰ; μοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ τα ἐρωτήσω, τὴν ὥραν ποῦ ἡτοιμάζοντο νὰ φύγουν.

— Κάμποσα, δόξα σοι ὁ Θεός! ἀπήντησε τὸ μεγαλητέρον.

— Καὶ τί θὰ τα κάμετε αὐτὰ τὰ λεπτά;

— Θὰ τα δώσουμε 'ς τὴ μητέρα, νὰ ψωνίσῃ γιὰ αὐρίον ὀλίγον κρέας καὶ κανένα χρυστόψωμο.

— Καὶ σεῖς δὲν θὰ κρατήσετε τίποτε, ποῦ ἐκάματε τόσον κόπο;

— Ἐ, ἂν θελήσῃ νὰ μας δώσῃ τίποτα ἡ μητέρα! εἶπε τὸ παιδίον. Καὶ εὐθὺς ἐπρόσθεσε μ' ἓνα κρυφὸν στεναγμόν:—Μὰ δὲν πιστεύω νὰ περισσεύσουν!

— Καὶ πατέρα δὲν ἔχετε;

— Ὁχι!

Ὡ τὰ καλὰ μου τὰ παιδάκια, ὦ τὰ δυστυχισμένα μου ὄρφανά!.. Πῶς ἐπεθύμησα τὴν ὥραν ἐκείνην νὰ ἦμουν πλούσιος, μὰ πολὺ πλούσιος...

26 Δεκεμβρίου.

Ἀναγινώσκω εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι οἱ Πατρινοί, τιμῶντες τὴν μνήμην ἑνὸς μεγάλου συμπολίτου των, τοῦ ποιητοῦ Σπυρίδωνος Βασιλειάδου, ἀπεφάσισαν νὰ τοῦ κάμουν ἀνδριάντα.

Δὲν ἀγαπῶ τὸν Βασιλειάδην μόνον, διότι ἔγραψε τὰς «Ἀττικὰς Νύκτας», τὴν «Γαλατταίαν» καὶ τὴν «Λέοντα Καλλέργην». Τὸν ἀγαπῶ πρὸ πάντων, διότι ἀγαποῦσε τὰ παιδιὰ. Ἀνθρώπος δὲ ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ, δὲν εἶνε δυνατόν παρὰ νὰ ἔγῃ εὐγενὴς καὶ τρυφερὴν τὴν ψυχὴν.

Πρὸς τὰ παιδιὰ ὁ Βασιλειάδης δὲν ἤρκεσθη νὰ φερῇ στίχους μόνον γλυκούς· ἠθέλησε νὰ ποιεῖ τὴν ἀγάπην του καὶ διὰ τρόπον πλεον πρακτικὸν καὶ ὠφελίμου: Αὐτὸς ἱδρύσε τὴν Σχολὴν τῶν Ἀπόρων Παιδίων τοῦ Παρινασσοῦ καὶ χάρις εἰς αὐτὸν φωτίζονται καὶ μορφώνονται τὰ πτωχὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα, ἡγαγκασμένα νὰ ἐργάζωνται τὴν ἡμέραν, δὲν ἔχον οὐτε ὥραν οὐτε χρόματα διὰ νὰ μάθουν καὶ γράμματα, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἐσπερινὴ ἐκείνη Σχολή. ἡ διδάσκουσα αὐτὰ δωρεάν.

Ὁ Βασιλειάδης ἀπέθανε πρὸ πολλοῦ (1872). Ἀλλ' ὅσκις διέρχονται ἀπὸ τὸν «Παρινασσόν» τὴν ἐσπεραν καὶ βλέπω τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους ἐσπερινούς μαθητάς, νὰ πηγαίνουν ἢ νὰ φεύγουν μετὰ τὴν γλῶσσαν ἀκόμη τῆς ἐργασίας ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων καὶ μετὰ τὰ βιβλία ἀνὰ χεῖρας, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ φαντασθῶ

(*) Τὸ Πολῖτα, (εἰπόμενον) ἀντὶ τοῦ Κύριε (Monsieur) μετεχειρίζοντο οἱ δημοκρατικοὶ μετὰ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν· τὸ δὲ Κοντοδεκανέας (Petit - Caporal) ἦτο ἐν ἐκ τῶν πολλῶν λαϊκῶν παρωνυμίων τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.

την ωραία μορφήν του Βασιλειάδου, νά τα παρακολουθῇ με στοργήν πατρικήν καί νά τοις λέγῃ με τήν γλυκεῖάν του καί συμπαθῇ γλώσσαν :

Θάβρος, φίλοι μου ! 'Ο βίος εἶνε μοῖρα τῶν [κρειττόνων]
Κ' ἤρχισαν πολλάκις οὗτοι τήν ζωήν των ρα- [κυνδύται !...]
Θάβρος !...

'Ο ἀνδριάς τοῦ Βασιλειάδου θάνατος δι' ἐράνου. 'Ολοι ὅσοι τόν θαυμάζουν, ὅλοι ὅσοι τόν ἀγαποῦν, θά προσφέρουν : οἱ πλούσιοι τάλαντον, οἱ πτωχοὶ ὀβολόν. 'Αλλ' ἂν τήν ἄξιαν ἐκάστης προσφοράς

δέν μετρᾷ τὸ ποσὸν ἀλλὰ τὸ ποιόν, ὦ, τί θησαυρὸν αἰσθήματος θὰ ἐγκλείῃ ὁ ὀβολὸς τῶν 'Απόρων Μαθητῶν !

28 Δεκεμβρίου.

Λύριον δίδεται μία παιδικὴ ἐορτὴ, ἐν Δένδρον, ὑπὲρ τοῦ 'Ασύλου τῆς 'Αγίας Αἰκατερίνης. Ἡ ἐορτὴ θὰ γίνη εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ 'Ομίλου τῶν Φιλομουσῶν καί μου λέγουν ὅτι θὰ παρευρεθῶν πολλὰ παιδιά.

Θὰ ὑπάγω, θὰ ὑπάγω χωρὶς ἄλλο. Εἶμαι εὐτυχής, ὅταν εὐρίσκωμαι μεταξὺ εὐτυχῶν καί εὐδύμων παιδιῶν !

Ἀδελφερόν.

'Ενας μικρὸς μου φίλος—μὰ πολὺ μικρός,—μὴ φημιζόμενος διὰ τήν προθυμίαν με τήν ὁποίαν πηγαίνει εἰς τὸ Σχολεῖον, ἠρώτησε χθὲς τήν ἀδελφήν του :

— Μαρία, αὐριο θὰ ἔχουμε σχολεῖο ;

— 'Ακοῦς λέει !

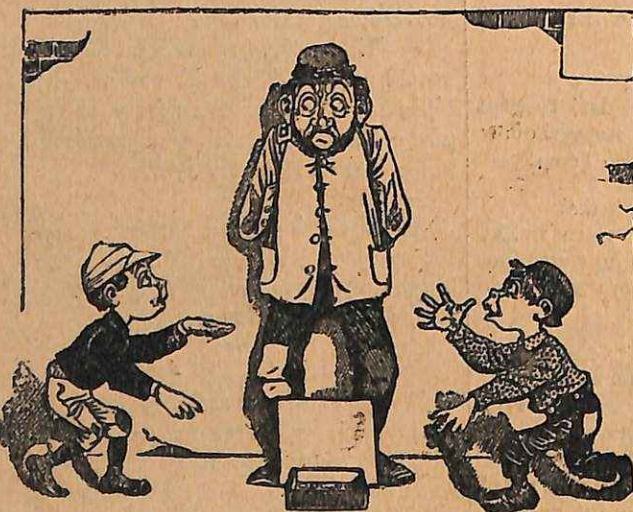
— Τότε θαρρῶ πως θὰ εἶμαι ἄρρωστος !...

Εἰς κανὲν ἀδαμαντοπωλεῖον δέν εἶδα τοὺς ἀδάμαντας τῆς Κορηλίας.

Τοὺς εἶδα ὅμως εἰς πολλὰς οἰκίας.

Ἀπὸ ποῦ ἄρά γε νά τους ἠγόρασαν ;... Φ.

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΛΟΥ

— Νά ! νά ! αὐτὸς ὁ διακονιάρης δέν ἔχει χεῖρα' ἔλα νά του πάρουμε τὰ λεπτὰ του· δέν θὰ μπορέσῃ νά μας πιάσῃ.

(Πρὶν ὅμως ἀποφασίσῃ, ἂν πρέπει νά τους πᾶν ἢ ὄχι, ὁ παρατυχὼν ἀστυνόμος συνέλαβε καὶ τοὺς τρεῖς.)

— Δέν ἔχω χεῖρα, λέει ; 'Ετσι θαρρεῖτε σεις ; 'Αμ' αὐτὰ τί εἶνε, βρε παληκάκια ! δέν εἶνε χεῖρα ;... Νά σας πᾶω τώρα 'ς τὴν ἀστυνομία !

ΤΟ ΦΛΟΥΡΙ ΤΗΣ ΠΗΤΤΑΣ

(Μοιόλογος πρὸς ἀπαγγελλίαν)

ΑΛΕΚΟΣ. 'Μικρὸς συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως. Εἰσέρχεται πηδηκτᾶ, με δείγματα μεγάλης χαρᾶς. Ἀρχίζει ζωηρῶς :

Καὶ σὲ ποιόν, νομίζετε ὅτι ἔπρεπε τὸ φλουρί τῆς πηττας μας ; ἔ ; (Στέκεται ὀλίγον καὶ κοιτάζει με μειδίαιμα). Εἰς τὸν ὑποφαινόμενον δούλον σας ! ('Τποκλίνεται βαθύως). Καὶ ἂν δέν πιστεύετε τὰ λόγια, τὰ ὅποια εἶνε ἀργυροί, πιστεύσατε τὴν σιωπὴν, ἡ ὁποία εἶνε... Χρὺς ὅχι. ('Εξάγει ἐκ χρυσῶν πεντάφρακτον, τὸ ἐπιδεικνύει καὶ σιωπῇ ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς).

Μοῦ λέγουν ὅτι τὸ φλουρί τῆς πηττας δέν το χαλοῦν ποτέ, ὅτι τὸ φυλάγουν «για γούρι» ἢ (ἂν δέν σας ἀρέσῃ ἡ φράσις μου, ἡ κατάληξις τῆς ὁποίας ὑπενθυμίζει ἐν ζῶνι πολὺ ὑπομονητικόν...) ὡς «καλὸν οἰωνόν» ! 'Ωραία τρέλα, μὰ τὴν ἀλήθεια ! Νά φυλάξω, λέει, ἀπειράκτον ἕνα ὀλόκληρον πεντάφρακτον—καὶ χρυσὸ μάλιστα. Ποτέ ! Καὶ ὅ-

πάρχει καλλίτερο γούρι ἢ οἰωνός, παρὰ νά ἔχῃς εἰς τὴν διάθεσίν σου χρήματα καὶ νά ἡμπορῇς νὰγοράσῃς ὅ,τι θέλῃς ;... Τότε δέν βλέπω τὸν λόγον γιὰτὶ νά μὴ βάζουν μέσα 'ς τὴν πηττα ἕνα νικελ πεντάλεπτον ! Τὸ ἴδιο γούρι δέν θὰ ἦταν ;

Πῶς νά ἐξοδεύσω καλλίτερα τὸ πεντάφρακτόν μου,—ἰδοὺ τὸ ζήτημα ! Πέντε φράγκα χρυσᾶ—με ἄλλους λόγους (Στέκεται ὀλίγον καὶ ὑπολογίζει) δραχμαὶ 8 καὶ λεπτὰ 50... Τί χαρὰ ! ποτέ δέν εἶχα τόσα λεπτὰ μαζεμένα ! 'Εμπρὸς λοιπόν, τί θὰ τα κάμω ; 'ΑΣ γίνη εὐθὺς ὁ προϋπολογισμός.—Πρῶτα—πρῶτα ἂς ἀνανέωσω τὴν συνδρομὴν μου εἰς τὴν Διάπλასιν !... (Κτυπᾷ τὸ μέτωπόν του). Μπᾶ ! τί ἀφρημένος ποῦ εἶμαι ! 'Ο μπαμπᾶς μου ἀνενέωσε τὴν συνδρομὴν μου πρὸ 15 ἡμερῶν, διὰ νά ἔχω μέρος καὶ εἰς τὸ Λαχεῖον ! 'Αλλο ! (Συλλογίζεται). Νὰγοράσω τίποτε παιγνίδια ;... Δέν βαρύνει ! πεταμένα χρήματα' ἔπειτα μοῦ ἀγόρασαν τόσα παιγνίδια

ποῦ δέν ξεύρω τί νά τα κάμω !... Νά πάρω βιβλία ;... Καὶ αὐτὸ μοῦ φαίνεται περιττόν. 'Οταν ἔχῃ κανεῖς, ὅπως ἐγώ, ὅλους τοὺς τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ ὅλους τοὺς τόμους τῆς Βιβλιοθήκης τῆς, καὶ χρυσοδέτους μάλιστα, τί ἄλλο νά πάρῃ ;... Οὔτε βιβλία λοιπόν !... 'Αλλὰ τί ; (Συλλογίζεται).

Τί ;... Τί ;... ('Εξαίφνης με χαράν). Τὸ ἤνρα ! Τὸ ἤνρα ὀριστικῶς ! Θάγοράσω 25 τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν καὶ τὸ ὑπόλοιπον ἀπὸ τὰς 3 δραχμὰς, θὰ τὸ ἀφήσω διὰ τὸ Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν 'Απόρων ! 'Ε ; πῶς σας φαίνεται ;...

'Α, μὰ σου ἔχω κάτι ιδέες ! Οὔτε ὁ Καῖσαρ Κασκαμπέλ δέν παραβγαίνει μαζί μου... Λοιπόν, σὰς χαιρετῶ. Εἶμαι διὰ τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως. ('Τποκλίνεται καὶ κινεῖ νὰ ἐξέλθῃ). Τώρα ἐννοῶ διατί εἶνε γούρι ἢ οἰωνός τὸ νά σου πέσῃ τὸ φλουρί τῆς πηττας ! ('Εξέρχεται τρέχων).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

(ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Αὐστρίας, τὴν ὁποίαν ἐπονομάζουν Μικρὰν Ἑλβετίαν, πολὺ πλησίον τοῦ Βάδεν, τῆς ωραίας πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν διέρχονται τὸ θέρος ὅλοι οἱ πλούσιοι κατόικοι τῆς Βιέννης.

Εἶνε θερμὸν ἀπομεσήμερον 'Ιουλίου. 'Αγελάδες τινές, ἐκ τῶν ωραίων ἐκείνων στακτηρῶν, τὰς ὁποίας συναντᾷ τις μόνον εἰς τὰς ἐξοχὰς τῆς Αὐστρίας, εἶνε ἐξηπλωμένοι εἰς τὴν ἄκραν ἐνὸς λειβάδιου, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν φηγῶν. Πρόβατα καὶ μερικαὶ αἰγες κάθονται ἐν συμπλέγματι ἐκεῖ πλησίον, ὁ δὲ βοσκὸς, νεανίσκος γυμνὸς με πικρὴν κίμην χρυσήν, ὄχι μακρὰν τῶν ζώων του ἐξηπλωμένος, ρογχαλίζει μακαρίως, στηρίζων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ποιμενικοῦ του κέρατος (ἐν εἶδος σάλπιγκος, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται οἱ βοσκοὶ τῆς Ἑλβετίας,) ἐν ᾧ ὁ παραρρέων ποταμὸς ψιθυρίζει γλυκὰ, ὡς νά τον νανουρίζῃ.

'Εξαφνα μία γίδα, ἐντελὴς λευκὴ, ἐκπέμπει ἐν φαιδρὸν βέλσασμα καὶ τρέχει σκιρτώσα εἰς προϋπάντησιν ὠραίον παιδίον, ἐξ ἑως ἐπτά ἐτῶν, με γαλανὰ ματάκια, με μαῦρα μαλλιά, με λεπτὰ κάτασπρα χεράκια καὶ με κομψότατα φορέματα. Τὸ παιδίον ἐναγκαλίζεται τὴν γίδα καὶ τὴν φιλεῖ τρυφερῶς μεταξὺ τῶν δύο κεράτων. Κατόπι καὶ οἱ δύο μαζί πηγαίνουν πηδηκτᾶ εἰς ἐν μέρος σκιερὸν καὶ κάθονται ἐπὶ τῆς χλόης ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου. 'Εκεῖ ἀρχίζει μεταξύ των μία συνομιλία θελητικωτάτη ἀπὸ λέξεις χαϊδευτικὰς καὶ ἀπὸ βελάσματα χαρωπά. Προφανῶς ἡ γίδα καὶ τὸ παιδίον εἶνε στενοὶ καὶ ἡγαπημένοι φίλοι.

Ἡ γίδα αὕτη, ἡ ὁποία ὀνομάζεται 'Ασπρούλα, ἐξ αἰτίας τῆς λευκοτάτης στολῆς τῆς, εἶχε γεννηθῇ ἐκεῖ, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Οὐλτενστάιν. 'Αλλ' εἶχε ταξιδεύσῃ πολὺ καὶ ἔως νά ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὸ γενέθλιον λειβάδιον, εἶχεν ὑποστῇ μακροτάτην σειρὰν περιπετειῶν καὶ περιπλανήσεων, ἀπέναντι τῶν ὁποίων δέν ἦσαν τίποτε καὶ αὐτὰ αἱ περιπλανήσεις τοῦ 'Οδυσσεύς, καθὼς ἔλεγεν τοῦλάχιστον ὁ μικρὸς βοσκός,—διότι εἰς τὴν Αὐστρίαν καὶ οἱ βοσκοὶ ἀκόμη ἀναγινώσκουν τὴν 'Οδύσσειαν.

Τὸ δὲ παιδίον, ὁ φίλος τῆς 'Ασπρούλας, ὀνομάζετο Ἐρρίκος Λύδης. 'Ἦτο ὀρφανὸς μητρὸς καὶ ἐταξιδεύε με τὸν πατέρα του μόνον. 'Ο κύριος Λύδης ἦτο λόγιος' ἐπεὶ δὲ τὴν ἔσκόπευε νά γραφῇ μίαν μελέτην περὶ τῆς γερμανικῆς φιλολογίας, ἐταξιδεύειν ἀνὰ τὴν Γερμανίαν, διὰ νά μελετήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον

τὴν χώραν καὶ τὴν γλῶσσαν. 'Αλλ' ἄγαπῶν πολὺ τὸν υἱὸν του καὶ μὴ θέλων νά τον ἀποχωρισθῇ, ἀπεφάσισε νά τον συμπαράλῃ εἰς τὸ ταξίδιον. Οὕτω διέσχισαν μαζί τὴν Βυρτεμβέργην καὶ τὴν Βαυαρίαν καὶ μετὰ μακρὰν διαμονὴν εἰς τὰς κυριωτέρας αὐτῶν πόλεις, κατέληξαν τέλος εἰς τὴν Βιέννην. 'Αλλ' ἐκεῖ, ἀπὸ τὰς πολλὰς διασκεδάσεις καὶ ἀπὸ τὰ πολλὰ γλυκίσματα,—διότι, τί τα θέλετε, ἦτο ὀλίγον χαϊδευμένος,—ὁ μικρὸς Ἐρρίκος ἠσθένησε, καὶ ἀπὸ σοβαροτάτης μάλιστα ἀσθένειας : ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετόν. Φαντασθῆτε τὸν τρόμον τοῦ δυστυχῶς πατρός ! Νά ἔχῃ τὸ παιδί του ἄρρωστον ! καὶ εἰς ξένον τόπον ! καὶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ! Εὐτυχῶς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο ἦτο τὸ «Ξενοδοχεῖον τῆς 'Αργυρᾶς Αἰγίδος» ἡ δὲ διευθύντρια του, ἡ Φράου Μύλλερ, ἦτο ἡ καλλίτερη γυναῖκα τῆς Βιέννης.

'Οταν ἐφοσάν εἰς τὴν πρωτεύουσιν τῆς Αὐστρίας, ὁ κύριος Λύδης εἶχε σκοπὸν, κατὰ σύστασιν ἐνὸς φίλου του, νά καταλύσῃ εἰς τὸ «Ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Προβάτου». 'Αλλὰ καθ' ὁδὸν ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τοῦ μικροῦ Ἐρρίκου μία κάτασπρη γιδούλα, ζωγραφισμένη ἐπὶ τῆς πινακίδος ἐνὸς μικροῦ ξενοδοχείου. 'Επεὶ δὲ πολὺ ἀγαποῦσε τὰς αἰγας,

— Μπαμπάκα, εἶπε, ἰδὲς τί ὠραία ζωγραφιά. Πᾶμε εἰς αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ εἶνε πολὺ καλὸ.

Καὶ ἐπεὶ δὲ ὁ μπαμπὰς καὶ ὁ υἱὸς ἐσυνείθηεν νά χαλᾷ τὸ χατήρι τοῦ υἱοῦ του, συγκατατέθει προθύμως καὶ ἰδοὺ πῶς, ἐν ᾧ ἐσκόπευαν νά ὑπάγουν εἰς τὸ Χρυσοῦν Πρόβατον, οἱ ταξιδιωταὶ μας κατέλυσαν εἰς τὴν 'Αργυρὰν Αἶγα.

'Εν τούτοις ἡ ἔμπνευσις τοῦ Ἐρρίκου ἦτο πολὺ εὐτυχής, ἂν οὐ κατὰ τὴν ἀσθένειάν του εὐρέθη εἰς τὰς καλὰς χεῖρας τῆς ἐξαίρετου Φράου Μύλλερ, ἡ ὁποία τὸν ἐπεριποίηθ' ὅσον πολὺ, ὅσον καὶ αὕτη ἡ μήτηρ του εἴαν ἔζη. 'Επὶ τέλους ὁ Ἐρρίκος ἔγινε καλὰ καὶ φαντάζεσθε πλέον τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου Λύδης καὶ τὴν πρὸς τὴν ξενόδοχον του εὐγνωμοσύνην. 'Εν τούτοις ἡ ἀσθένεια αὕτη τὸν εἶχεν ἀναγκάσῃ νά μείνῃ εἰς Βιέννην πολλὰς ἐβδομάδας. 'Εβιάζετο νά ὑπάγῃ εἰς τὸ Βερολίνον καὶ ἐπεὶ δὲ δέν ἦτο δυνατόν νά παραλάβῃ καὶ τὸν Ἐρρίκον, ὁ ὁποῖος διετέλει ἀκόμη ἐν ἀναρρώσει, εὐρίσκειτο εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν περὶ τοῦ πρακτέου.

— 'Ε, τί συλλογίζεσθε ; τῷ εἶπεν ἡ κυρία Μύλλερ. Φύγετε καὶ ἀφήσατέ μου τὸν Ἐρρίκον. 'Εχω μίαν ἀδελφήν, λαμπρὰν γυναῖκα, ἡ ὁποία κατοικεῖ εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Βάδεν καὶ ἡ ὁποία εὐχαρίστως θὰ τον πάρῃ εἰς τὸ σπίτι της. Ἡ ἐξοχὴ θὰ τον ὠφελήσῃ πολὺ' ἔχει ἐκεῖ ἀγελάδες καὶ θὰ πίνῃ ἀφθονον καὶ παχὺ γάλα, θὰ γνωρίσῃ δὲ καὶ τὴν 'Ασπρούλαν, τὴν γίδα που ἔχω ζωγραφισμένην ἀπὲξ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖόν μου καὶ που τόσον τὴν ἀγαπᾷ... Κάθε Κυριακὴν θὰ πηγαίω νά τον βλέπω καὶ θὰ σας γράφω. Καὶ νά ἰδῆτε πῶς θὰ τον βοηθεῖ, σὰν θὰ γυρίσετε ! παχὺν, ροδοκόκκινον, δυνατόν, μιά χαρὰ.

Ἡ πρότασις δὲν ἔγινεν ἀμέσως δεκτὴ. 'Αλλ' ἄμα ὁ κύριος Λύδης ὑπήγε καὶ ἐγνώρισε τὴν κυρίαν Μίλχ, τὴν ἀδελφὴν τῆς κυρίας Μύλλερ, καὶ ἄμα ὁ Ἐρρίκος ἐγνώρισε ἐκεῖ τὴν 'Ασπρούλαν, ἡ ἀπόφασις ἔγινε χωρὶς δισταγμόν.

— Ναί, θέλω νά μείνω ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Φθάνει νά γυρίσετε γρήγορα, μπαμπάκα !

— Τότε λοιπόν, εἶπεν ὁ κύριος Λύδης πρὸς τὴν κυρίαν Μίλχ, νά τον κρατήσετε. Τὸν ἐμπιστεύομαι εἰς καλὰ χεῖρα.

Καὶ διὰ πρώτην φοράν ὁ πατὴρ ἀπεχωρίσθη τὸν υἱὸν του καὶ ὁ μικρὸς Ἐρρίκος ἔγινεν οἰκτρόφρος τῆς Φράου Μίλχ.

Καθὼς προεῖπεν ἡ ἀγαθὴ ξενόδοχος, εἰς τὴν θελητικὴν ἐκείνην ἐξοχὴν ἡ ἀνάγκη εἰς ἐπρόχωρον ταχύτητα. 'Ο μικρὸς Ἐρρίκος ἀνέκτησε τὴν ὑγίαν του, τὴν δύναμίν του, τὰ χρώματά του, τὴν ζωηρότητά του. Ἐμάνθανε νὰναρριχᾷται εἰς τὰ δένδρα, νά κολυμβᾷ εἰς τὸν ποταμόν καὶ νά φουτᾷ εἰς τὸ ποιμενικὸν κέρασ τοῦ Φράγκ, τοῦ νεαροῦ βοσκού. Ἐμάνθανεν ἐπίσης καὶ γερμανικὰ καὶ ἔλεγεν : Γ κ ο ὕ τ ε ν Τ ᾱ γ (καλημέρα) Γ κ ο ὕ τ ε Ν ᾱ χ τ (καληνύκτα) Ν τ ᾱ γ κ ἔ ε ρ (εὐχαριστῶ) Μ π ῖ τ ε (παρακαλῶ) ἐννοεῖ δὲ ὅτι ἔλεγαν εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτὴν. 'Αλλὰ συγχρόνως δέν παρημέλει καὶ τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν καὶ ἀπεσπῆθιζε πάντοτε ἀπὸ ἕνα μῦθον ἢ ἀπὸ ἕν ποιηματάκι, καθὼς εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος, ἀναχωρῶν εἰς Βερολίνον, τῷ εἶχεν ἀφήσῃ ἐπίτηδες πληθὺς ὠραίων χρυσοδέτων καὶ εἰκονογραφημένων βιβλίων.

(Ἐπεὶ συνέχισεν)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΕ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρβας Βαδιέ.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

Η ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΤΑ παιδιά, ἄρ' οὐ ἔπαιξαν ἀρετὰ εἰς τὴν αἵθουσαν, κατέβησαν καὶ εἰς τὴν αὐλὴν, διὰ νὰ κάμουν ὀλίγην γυμναστικήν, καὶ τὰ παιγνιδία τῶν ἔμειναν μόνα.

Τότε ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν μεταξύ τῶν καὶ ἰδοὺ τί ἔλεγαν :

— Βοήθεια, ἀδελφοί μου ! εἶπε πρῶτος στενάζων ἓνας δυστυχὴς Καραγκιόζης. Μ' ἔκαμαν σὲ κακὸ χάλι τὰ παλαιοπαῖδα... Βοήθεια ! Βοήθεια ! θὰ πεθάνω... οὔτε ἓνα μου μέλος δὲν μένει πλέον γερόν...

— Ἦθελα πολὺ νὰ ἔλθω νὰ σε βοηθήσω, εἶπεν ἓνας ξύλινος Στρατιώτης, καὶ νὰ σου δέσω τὰς πληγὰς σου· διότι ἔκαμα εἰς τὸν πόλεμον καὶ ἤξυρω ἀπὸ πληγὰς... Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἤμπορῶ νὰ κινήθω ἀπὸ τὴν θέσιν μου, γιατί ἓνα παιδί κακὸ μού ἔσπασε τὸ ποδάρι μου.

— Ὦχ, ἐστέναξε πάλιν ὁ Καραγκιόζης. Καὶ τώρα τί θὰ γίνω ;

— Ἀτακτα καὶ ἀκατάστατα καὶ σκληρόψυχα παιδιά ! εἶπεν ἓνα Προβατάκι μὲ τροχούς. Μοῦ ἔκοψαν τὸ ἓνα κέρατο καὶ μου ἐμάδθησαν ὅλη τὴν προβιά ! Ἀφίνω δὲ πού μ' ἔχουν καταπληγωμένο ! Καὶ τὸ Προβατάκι ἤρχισε νὰ κλαίη.

— Σὺ δὲν ἔπαθες τίποτε ! εἶπε τότε μία Κούκλα, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς μι-κρᾶς τῆς κλίνης. Ἀμ' ἐμένα πού μου ἔσχισαν τὸ στῆθος, γιὰ νὰ ἰδοῦν τί ἔχει μέσα ; ὦ, βέβαια τώρα θὰ πεθάνω !

— Τί περίεργα παιδιά ! εἶπε μία χάλκινη καὶ κομπούλα Σάλπιγξ. Κ' ἐμένα ἀπὸ περιέργεια μοῦ ἔχάλασαν τὴ μηχανή μου καὶ τώρα πειὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ σαλπίσω, ὅσω καὶ ἂν με φουσήει κανεὶς. Ἐγὼ δὲν θὰ πεθάνω, ἀλλὰ θὰ εἶμαι εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν βωβή.

— Ἀλλοίμονον ! εἶπεν ἓνα Ἀλογάκι, πού σου ἔκαμνε λύπην νὰ το βλέπης. Ἐμένα μου ἔβγαλαν καὶ τὰ δύο μάτια καὶ τώρα πειὰ δὲν βλέπω νὰ σέρνω τὸ ἀμαξάκι μου.

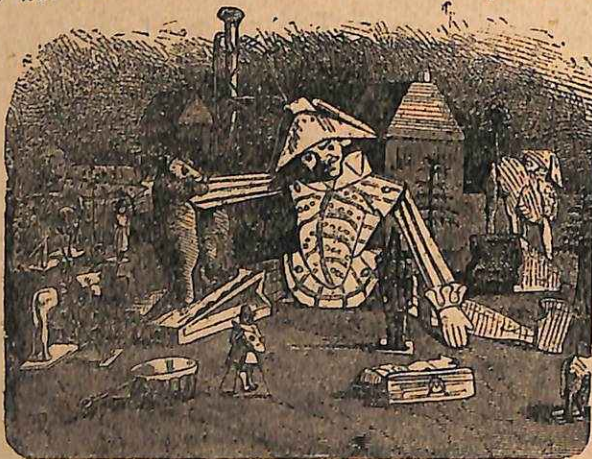
— Καὶ μήπως μου ἀφῆσαν ἐμένα τροχό ; προσέθεσε τὸ ἀμαξάκι, μ' ἓνα τριγμόν ἀντὶ στεναγμοῦ.

— Τί τα θέλετε ! πολὺ κακὰ παιδιά ! ἔβρυχθη ἓνας Λέων, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχεν ὑπερήφαναν δὲν ἤθελε νὰ εἶπῃ τίποτε.

Κακὰ παιδιά ! αὐτὴ ἦταν ἡ γνώμη ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν παιγνιδιῶν τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀπομείνῃ ἐκεῖ σπασμένα, σπαραγμένα, λερωμένα, πληγωμένα, ἐλεεινά, ἀπὸ τὰ χέρια τῶν παιδιῶν. Ἡ αἵθουσα ἐκείνη ὠμοιάζε μὲ πεδὶον μάχης. Παντοῦ νεκροὶ καὶ τραυματαῖοι, παντοῦ μέλη κομμένα καὶ σπαρμένα. παντοῦ θρῆνοι, καὶ στεναγμοί, καὶ βλασφημίες, καὶ κατάραι...

Ὦ, τί ἀσχημὴν πρωτοχρονιὰν πού ἐπέρασαν τὰ δυστυχισμένα τὰ παιγνιδία ! Καὶ ὅμως αὐτὰ ἀγαποῦσαν τὰ παιδιά καὶ ἤθελαν νὰ τα εὐχαριστοῦν καὶ νὰ τα διασκεδάζουν. Δι' αὐτὸ δὲν ἤλθαν εἰς τὸν κόσμον ; Δι' αὐτὸ δὲν ἔγειναν ;

Καὶ εἰς εὐγνωμοσύνην τὰ παιδιά νὰ τα κακομεταχειρίζονται ! Ἀ ! ἦτο πολὺ σκληρόν... Σὰς εἶπα ὅτι τὰ παιγνιδία συνομιλοῦσαν μόνα τῶν. Ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι, ἂν τὰ παιδιά ἦτο δυνατόν νὰκούσουν τὰ παράπονα τῶν παιγνιδιῶν, θὰ ἐδιορθόνοντο ἀπὸ τὸ ἐλάττωμά τῶν.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Ἐμπνευσθεῖσαι ἐκ τῶν ψευδωνύμων.

Σύμβολον τῆς μετριοφροσύνης εἶνε τὸ Ταπεινὸν Ἴον. Τὸ γλυκύτερον καὶ εὐωδέστερον τῶν ἀνθέων κρύπτεται ὑπὸ τὰ φύλλα, ὅπως οἱ μικροὶ φίλοι καὶ φίλαι τῆς Διαπλάσεως, — ἄνθη ἐπίσης γλυκὰ καὶ εὐώδη, — ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον.

Εἰς τὸ πέλαγος τῆς ζωῆς, Φάρος Ἀγρυνος εἶνε ἡ χρηστὴ συνείδησις.

Ὁ Ἑρμῆτης δὲν εἶνε πάντοτε μόνος. Ἐγείνῃς σύντροφον τὴν Γελόεσσαν Φύσιν, ἡ ὁποία εἶνε τὸ σφώτερον καὶ εὐγλωττότερον βιβλίον.

Προσπάθει νὰ ἔχῃς Εὐαίσθητον Καρδίαν καὶ ἀπόφευγε νὰ γίνῃσαι Πέτρα Σκανδάλου.

Χάρις εἰς τὴν Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου καὶ οἱ πτωχοὶ ἀκόμη... τρώγουν νόστιμα ψάρι. Μεγάλῃ ἀρετῇ ἡ συγκατάθεσις !

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 50ος

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθεσμένων ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου 1897.

Ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ.

Οἱ μέλλοντες νὰ συμμετάσχωσι τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν λύσεων θὰ διαιρεθῶσιν εἰς τρεῖς τάξεις ἀναλόγως τῆς ἡλικίας τῶν : ἦτοι εἰς τὴν **μικρὰν τάξιν**, τὴν **μεσαίαν** καὶ τὴν **ἀνωτέραν**.

Εἰς τὴν **μικρὰν τάξιν** ὑπάγονται οἱ μικρότεροι ἐκ τῶν φίλων τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τούτέστιν οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μέχρις ἑνδεκά ἔτων συμπληρωμένων.

Ἡ **μεσαία τάξις** περιλαμβάνει τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν 12 ἕως 15 ἔτων συμπληρωμένων. Καὶ εἰς τὴν **ἀνωτέραν τάξιν** ὑπάγονται πάντες οἱ λοιποὶ ἀναγνώσται τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἀπὸ δεκαῆ ἔτων καὶ ἄνω, διότι τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ τὴν διαδίδουν ἀπλήρως καὶ αἱ μάμμαι ἀκόμη καὶ οἱ πάπποι τῶν συνδρομητῶν μας.

Χάρις εἰς τὴν υποδιαίρεσιν ταύτην, ἕκαστος συνδρομητὴς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ συναγωνίζεται μετὰ συνομηλίκων του.

Ἐγείνῃς δὲ τὸ δικαίωμα πᾶς συνδρομητῆς καὶ πᾶσα συνδρομητρία νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἢ ἀντ' αὐτοῦ εἰς ἡ μίαν ἐκ τῶν ἀδελφῶν του.

Μεταξὺ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων, ἃς δημοσιεύομεν, ὑπάρχουσιν ἐπιτηδες διὰ τὴν μικρὰν τάξιν εὐκολώτατα πνευματικαὶ ἀσκήσεις, καὶ ἄλλαι πάλιν ἀναλόγως δυσκολώτεραι διὰ τὰς μεγαλύτερας τάξεις τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Δι' λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων ἐκάστου φυλλαδίου πρέπει νὰ στέλλωνται ἐγκαιρῶς, ὥστε νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, μέχρι τῆς ὁποίας στέλλονται αὐταὶ καὶ ἡτὶς σημειοῦται ἐκάστοτε ὑπὸ τὴν ἐπικεφαλίδαν τῶν προτεινομένων πνευματικῶν ἀσκήσεων. Αἱ μετὰ τὴν τεταγμένην προθεσμίαν στέλλόμεναι λύσεις δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Οἱ στέλλοντες λύσεις πρέπει νὰ γράψωσιν αὐτὰς εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου γέτοσε ἄλλω νὰ μὴ εἶνε γεγραμμένον ἐκτὸς τῶν λύσεων, διότι, καὶ ἂν εἶνε γεγραμμένον ἄλλω τι, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

ΤΟΜΟΙ „ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἐξῆς : 4,5,6,7,9,11,15, 16,17,18,19,20,21,22,23,24)

πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσῶν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἐξῆς : 1,3,8,12,13,14) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 3 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895 καὶ 1896 ὧν ἕκαστος τιμᾶται : Ἀδετος φρ.7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὐρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Δ' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειομένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ἔτι ἀδέτων, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δεῖσιμον ἐκάστης δυάδος τόμων.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Μικροὶ μου φίλοι, παλαιοὶ καὶ νέοι, σὰς στέλλω τὰς καλλιτέρας μου εὐχὰς διὰ τὸ νέον ἔτος 1897. Εὐχομαι νὰ σας εἶνε ἐκτάκτως αἰσιον καὶ εὐτυχές, νὰ σημειώσῃ δὲ δι' ἐκάστην ἐξ ὑμῶν πρόβον καὶ τοὺς πρώτους βαθμοὺς εἰς τοὺς Ἑλέγχους, εἰς τὰ Ἐνδεικτικά καὶ εἰς τὰ Ἀπολυτήρια.

Ἐ, πῶς σας φαίνεται καὶ τὸ φύλλον μὲ τὴν νέαν του πρωτοχρονιανικὴν στολὴν ; Τοῦ τῆν ἐχαρίσαν τὰ φημισμένα Καταστήματα Ἀνέστη Κωνσταντινίδου καὶ εἶνε... τὰ νέα καὶ ὠραία στοιχεῖα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ τυπώνωνται εἰς τὸ ἐξῆς τὰ φυλλαδία μου. Ὡς πρὸς τὰς εἰκόνας καὶ τὴν ὕλην δὲν σας λέγω τίποτε ! Βλέπετε καὶ ἀναγινώσκετε.

Καὶ ἐκ μέρους τῶν συνεργατῶν μου, ἰδίᾳ δὲ τοῦ κ. Φαίδωνος, εἶμαι ἐπιφορτισμένη νὰ σας διαβιβάσω ἐγκαρδίως εὐχὰς. Σὰς εὐχονται ἐπίσης ἡ οἰκονόμος μου Μάρθα, ὁ ψυχογυῖός μου Ἀνανίας, καὶ ὁ δώδεκα ἀδελφοὶ του, πρωτοστατούσης τῆς Ἀγάπης, καὶ ἡ μακρὴ γάτα μου Πίσσα.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἐν Ἀθήναις νέοι συνδρομηταὶ μὲν ἄς μάθουν ὅτι κατόπι προτάσεως τριῶν φίλων μου, τῶν κ.κ. Συρμπούλου, Παλλῆ καὶ Καθηδάρια θὰ γίνῃ προσεχῶς μία μεγάλη παιδικὴ ἐορτή, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ παρεμβῶσιν ὅλοι οἱ ἐνταῦθα μικροὶ μου φίλοι καὶ φίλαι οἰκογενειακῶς. Ἡ πρότασις ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 47 φυλλαδίον τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἔκτοτε δὲ ἐγγόμεν πλῆθος δηλώσαμεν συμμετοχῆς, δι' ὧν ἐξηραλλίσθη πλέον ἡ τέλεις τῆς ἐορτῆς.

Αἱ λεπτομέρειαι τῆς δὲν ὠρίσθησαν ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ ὁρίσθωσιν λίαν προσεχῶς. Ἐν τούτοις αἱ δηλώσεις ἐξακολουθοῦν καὶ μου γράσων ὅτι θὰ παρεμβῶσιν : ἡ Χιονοκίτρινη Ὀδηγὸς μὲ τὴν ἀδελφὴν τῆς, τὴν μητέρα τῆς καὶ τὸν μικρόν της ἀδελφόν· ἡ Νεράϊδα τοῦ Γαλαῖο, μὲ τὴν διδασκαλίαν.

σκάλισσάν της καὶ μὲ μίαν φίλην της, ἡ ὁποία τώρα ἔγινε συνδρομητρία μου· ἡ Ἀργεῖα Τελλέσιου (ἐλπίσους, λέγει, νὰ συναντήσῃ καὶ τὴν Μεδουσαν)· ὁ Δαοδάμας· ὁ Σκηπίων ὁ Ἀργυροκάρδος (ἐλπίσους νὰ συναντήσῃ τὸν Χαλασμένον Κόσμον)· τὸ Μαρτεῖον τῆς Δωδονῆς (καὶ με παρακαλεῖ νὰ του κρατήσω τρία εἰσιτήρια)· ἡ Εὐδοκίη Καρδία (ἡ ὁποία ἤθελε νὰ εἶχε προτείνῃ αὐτὴ τὴν τέλεσιν τῆς Μ. Κυριακῆς) ὁ Δὸν Κιχώτης (μ' ἓνα ἐνθουσιωδέστατον γράμμα)· ὁ Ἀργυροκάρδος Φάρος μὲ τὸν ἀδελφόν του καὶ μὲ τὸν νέον φίλον πού μου ἐσύστησε· ἡ Μήδεια, μαθήτρια τοῦ Προτύπου Παρθενιαγωγείου τῶν Κυριῶν, ἡ ὁποία μοῦ γράφει ὅτι θὰ ἔλθῃ μὲ τὴν κ. ὑποδιευθύντριαν καὶ ὅλας τῆς τὰς συμπαθητρίδας, ὅσαι εἶνε συνδρομητρίαι μου· ὁ Γιῶς τῆς Καλλιτεχνίας, μετὰ τὸν γονεῖόν της, καὶ πολλοὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἤλθαν εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ ἐδήλωσαν προπορικῶς συμμετοχὴν.

Αὐτὰ δὲ μόνον μέχρι τῆς 28 Δεκεμβρίου.

Η Δ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἡ ἐρώτησις διὰ τὴν Δ' Κυριακὴν μου εἶνε ἡ ἐξῆς : «Ποία ἡλικία σας ἀρέσει καλλίτερα καὶ διατί ;» Δέχομαι ἀπαντήσεις μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου. Αἱ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ εἶνε γραμμέναι εἰς ξεχωριστὸν χαρτί καὶ νὰ φέρουν τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ γράφοντος.

ΤΟ ΕΞΕΣΠΑΘΜΑ

Πρῶτα-πρῶτα εὐχαριστῶ τὸν φίλον μου Ὁρφέα, ὁ ὁποῖος μετεχειρίσθη διὰ πρώτην φοράν τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἔκφρασιν **Ἐσπαθώμα**, διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὰς ἐνεργείας τῶν φίλων μου ὑπὲρ ἐγγραφῆς νέων συνδρομητῶν. Καὶ ἡ ἔκφρασις πλέον καθιερώθη μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν φίλων μου, τοὺς ὁποῖους δὲν ἔχω λόγους νὰ εὐχαριστήσω διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν, μὲ τὸν ὁποῖον ἐδέχθησαν τὰς ἀγγελίας μου.

Λοιπὸν ἐξεσπάθωσαν προσέτι : ὁ Κολίτσκος τοῦ Λίγαίου (καὶ μου ἔκαμαν 1 συνδρομητὴν) ἡ Ἀργεῖα Τελλέσιου (1 συνδρομητὴν) ὁ Π. Β. Σταματούλης (διὰ τοῦ πατρὸς του, 2 συνδρ.) ὁ Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου (1 συνδρ.) ἡ Ἄννα Λογιωτατίδου (1 συνδρ.) ἡ παλαιὰ μου φίλη Μιριμπίτσα (3 συνδρ.) ὁ Ἰωάννης Γ. Καραμήτσος (1 συνδρ.) ἡ Χαριτίττα Δ. Παπαγγελιοπούλου (1 συνδρ.) τὸ Δροσερόν Πηλιν (διὰ δευτέραν φοράν, 3 συνδρ.) ἡ Δέσποινα Π. Θεοδώρου (διὰ τοῦ πατρὸς της, 2 συνδρ.) ὁ Φιλόπατρις Ἐλλη (6' ἐσπαθώμα, 3 συνδρ.) τὸ Ἦσυχο Ἀεράκι (1 συνδρ. πρὸς τὸ παρόν.) ὁ Ἰωάννης Δ. Γαλιτσᾶς (1 συνδρ.) ὁ Ζωρζῆς Α. Νεγρεπόντης (1 συνδρ.) ὁ Μικρὸς Διαβολὸς (1 συνδρ. πρὸς τὸ παρόν.) ὁ Κωνσταντῆρος Κολομπίτσος (1 συνδρ.) ὁ Φ. Πολ. Κυβετός (1 συνδρ.) ὁ Γεωργίου Καλλιμαρτίδης (6' ἐσπαθώμα 1 συνδρ.) ἡ Βωδῆς (1 συνδρ. πρὸς τὸ παρόν.) ὁ Κανάσπρος Ἀράπης (1 συνδρ.) ὁ Ἀργυροκάρδος Φάρος (1 συνδρ. πρὸς τὸ παρόν.) ἡ Δευκὴ Περιστέρα (1 συνδρ. πρὸς τὸ παρόν.) ὁ Μικρὸς Ἰππεύς (6' ἐσπαθώμα, 1 συνδρ.) ἡ Σοφία Α. Παλαμᾶ (2 συνδρ.) ὁ Ρ. Α. Μαυροστέλλος (2 συνδρ.) ἡ Ἀλεξάνδρα Σ. Δούρου (4 συνδρ.) ὁ Σταμάτιος Κ. Σταμάτης (2 συνδρ.)

Αὐτὰ εἶνε τὰ αποτελέσματα τοῦ ἐσπαθώματος μέχρι τῆς 28 Δεκεμβρίου. Καὶ πῶς νὰ ἰδῇτε ἀκόμη ! Διότι πλείστοι ὅσοι μοῦ γράφουν ὅτι ἐνεργοὺν καὶ θὰ μου στέλουν συνδρομητὰς προσεχῶς.

Ἀρετὰ σὲ ἐγνώρισα ἀπὸ τὴν ὠραίαν ἐπιστολὴν σου, νέα μου φίλη Ἀλκινόη Διαμαντίδου. Ἄν θέλῃς νὰ μου στείλῃς καὶ τὴν φωτογραφίαν σου, ἀκόμη καλλίτερα.

Εὐχομαι νὰ γίνῃ γρήγορα καλὴ ἡ ἀγαπητὴ σας μητέρα, ἀγαπητὴ μου Χρυσάεττα καὶ ἀδελφοί, καὶ νὰ λάβῃ τὸ σπῆτι σας τὴν πρώτην του χαρὰν καὶ εὐτυχίαν. Εἴθε !

Μικρέ μου Κουκουκουκίνη, ἡ ἀδελφή σου μοῦ γράφει ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ λάβῃς αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον. Τὸ δέχομαι εὐχαρίστως καὶ σε περιμένω.

Χιονισμένη Ὀδησός, τὰ χρήματα διὰ τὴν Μεγάλῃν Κυριακὴν δὲν θὰ τὰ δώσῃς τώρα, ἀλλ' ὅταν ἐκδοθῇ τὰ εἰσιτήρια. Ἡ Πίσσα μου ἐχάρη πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν τῆς γηραιᾶς Ρίνας σου.

Ὡστε, Ἀττικὴ Ἡμέρα, πιστεύω ὅτι θὰ ἔγραψες ἤδη πρὸς τὸν κ. Συρμόπουλον ὅτι δέχεται τὴν πρότασιν. Ἡ Πίσσα μου ἀντασπάζεται τὴν Ἀραπίσαν σου.

Ναυαρχε Κουρηνικῶν, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἀλλὰ μὲ τί δικαιώμα θὰ σου δηλώσω τὰ ψευδώνυμα τῶν φίλων σου;

Κ' ἐγὼ ἐχάρην πάρα πολὺ, Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, ποῦ ἔγινε καλὰ τὸ ἀδελφάκι σου· νὰ μοῦ το φιλήσῃς γλυκιά!

Κολίτσικε τοῦ Λιγαίου, τὰ περὶ τῶν προηγουμένων μου τῶν ὁντων θὰ εἶδες βεβαίως εἰς τὴν προαποσταλείσαν Εἰδοποίησιν, μὲ πᾶσαν σχετικὴν πληροφορίαν.

Πῶ, πῶ! πῶς δὲν τάγαπῶ τὰ παιδιὰ ποῦ κάμνουν τέτοιες τρέλλες εἰς τὸν δρόμον, Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦ! Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ ἦσαν μεταξύ αὐτῶν καὶ συνδρομητὰί μου.

Βλέπεις, Ἀνθισμένη Λαγριά, ὅτι ὁ Ἀνανίας σ' ἔκαμε νάνθισεν ἐν μέσῳ χειμῶνι... Ἀλήθεια δὲν μου ἔγραψες ἂν ἐπέτυχεν ὁ μονόλογος «Θὰ εἶμαι... ἐγὼ!» εἰς τὴν ἐορτὴν ποῦ ἀπηγγέλλῃ.

Λευκοπέπλος Νύμφη τῶν Λαδῶν, ἡ Ἀγάπη καὶ ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὰ καλὰ σου λόγια.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, Λαοδάμα, περιμένω... περιμένω.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ - πολὺ, Χρυσὴ Πεταλοῦδα, διὰ τὰ γραμματόσημα. Ἀλλὰ τὰ ψευδώνυμα τῶν φίλων μου δὲν εἰμπορῶ νὰ σου εἴπω. Εὐχαίμαι αἱ προσπάθειαι σου νὰ στεφθῇ δι' ἐπιτυχίας.

Δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν, Ἀετὲ τῶν Ὁρέων, ὅτι ἐπιθυμεῖς καὶ προσπαθεῖς νὰ μ' εὐχαριστήσῃς.

Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ, τὸ παρὸν φυλλάδιον, ἐλπίζω, σοῦ λυεῖ θλας τὰς ἀπορίας. Ἡ Τετάρτη Κυριακὴ τὸν Φεβρουάριον τὸ ποίημά σου μ' ἐνθουσίασε.

Σκηπίων Ἀφρικανέ, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ὁ Χαλασμός Κόσμου ἐδήλωσεν ἐκ τῶν πρώτων διὰ τὴν Μεγάλῃν Κυριακὴν.

Ναί, Μαντεῖον τῆς Δωδώνης, ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ, οἱ ὅποιοι ἔχουν πολὺ παραδόξους ἰδέας περὶ ἀριστοκρατίας· ἀλλὰ ποῖος τοὺς ἀκούει! Οἱ ἀληθῶς ἀριστοκράται εἶνε εὐγενέστατοι καὶ κατασκευαστικοί. Αὐτῆς τῆς ἰδέας εἶνε καὶ ὁ φίλος μου Ὁλυμπιονίκης· λυποῦμαι δὲ ποῦ δὲν ἠμπορῶ νὰ δημοσιεύσω τὴν ἐπιστολήν του, ἐλλείψει χώρου.

Κατενθουσιασμένος ὁ φίλος μου Λέων τῆς Ἀφρικῆς, μὲ τὰς δηλώσεις περὶ τῆς Μεγάλῃς Κυριακῆς, τὰς ὁποίας καθημερινὰ λαμβάνει εἰς τὰς Καλάμας καὶ μου ἀπαριθμεῖ πλέον τὰ ὀνόματα τῶν δηλωσάντων, πολλὰ τῶν ὁποίων δὲν ἀνέγραψα καὶ ἐγὼ, διότι δὲν ἐδήλωσαν καὶ πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸν Λέοντα τῆς Ἀφρικῆς.

Ἀλλὰ... τί βλέπω;... τί ἔκαμα;... Χωρὶς νὰ θέλω ἐπρόδωσα τὸ ψευδώνυμον τοῦ φίλου μου! — Ὅχι, καλοὶ μου φίλοι! χωρὶς ἄδειαν καὶ ἐντολὴν δὲν προβίδω κανὲν ψευδώνυμον. Ὁ δὲ Σόλων Συρμόπουλος μοῦ ἔγραψε νὰ σας ἀναγγεῖλω ὅτι εἶνε ὁ Λέων τῆς Ἀφρικῆς καὶ ὅτι θάλλῃ ψευδώνυμον.

Δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, Περσεῦ. Γράφε μοι ὅσον συχνότερα εἰμπορεῖς.

Βράχε τῶν Γλάρων, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Ἀλλὰ μὲ μίαν συμφωνίαν: νὰ μου γράφῃς κ' ἐφέτος τὸσον συχνά, ὅσον καὶ πέρυσι. Ναί;

Κ' ἐγὼ ἐγάλασα, Δροσερὸν Πήλιον, ὅταν ἔμαθα ὅτι ἦσουν πολὺ μεγαλύτερος, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ξυλοφορτωμάτος... Εἰς τὸ ἐξῆς

λοιπὸν γράφε μοι μὲ τὸ νέον ψευδώνυμον. Σὲ παρακαλῶ νὰ μου φιλήσῃς τὴν Ἀρῆαν τοῦ Παρσαίου καὶ τὴν μικρούλαν Σοφίαν.

Φιλόπατρι Ἑλλήν, θάναγνός σου λεπτομερῶς τί καὶ τί θὰ γίνῃ εἰς τὴν Μεγάλῃν Κυριακὴν Ὑπομονὴ ἀρ' οὐ μὲνης τόσῳ μακρῶν.

Εἰς ὅσους σοῦ λέγουν ὅτι ἡ «Διάπλασις» εἶνε διὰ μικρὰ παιδιὰ, εἰμπορεῖς, Θουκυδίδη Ἱστορικῆ, νὰπαντᾷς ὅτι εἶνε «καὶ διὰ μικρὰ ἀλλὰ καὶ διὰ μεγάλα.» Αὕτη εἶνε ἡ ἀλήθεια!

Κῆμα τοῦ Δουράβεως, σ' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ ἀναμῆν.

Βεθαίως, Μεγγίλε, θὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὴν κληρωτίδα. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνέργειας.

Εὐχομαι, Χρυσάνθη Σταλούρη, νὰ σου περάσουν τὰ ματάκια σου γρήγορα καὶ νὰ μου γράφῃς, ὅπως πρῶτα, συχνά.

Στείλῃ μοι μερικὰ ψευδώνυμα τῆς ἐκλογῆς σου, φιλάτε Ζωρζὴ Νεγρεπόντη, νὰ σου ἐκλέξω τὸ καλλίτερον. Οὕτω γίνεται συνήθως.

Πραγματικῶς, Τρικυμωδὴ Μαλέα, ὁ καλλίτερος μπουναμὲς ἐκ μέρους τῶν φίλων μου εἶνε 2 ἢ 3 νέοι συνδρομηταί. Τί ὠραῖα ποῦ τὰ λέγεις!

Μικρὲ Λιάβωλε, ἀρ' οὐ ἀνέγνωσες τὴν κρίσιν τῆς Τρίτης Κυριακῆς, τί ἐρωτᾷς περισσότερα; Ὅ, τι ἔγραψεν ἡ Ἀγάπη, τὰ ἐπεκύρωσα ἐγὼ.

Σοῦ εἶπα, νομίζω, φιλάτε Γενναίε Καλλικρατίδα, ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δεχθῶ τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ὁ λόγος εἶνε σοβαρώτατος. Φαντάσου ὅτι μόνον δι' αὐτὸ, τὰ συλλὰδιὰ μου εἰμπορεῖ νὰ μὴ φθάνουν μέχρι σου. Ἐννοεῖς;

Ναί, ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου, ἀγαπητὴ Βοδῆπις, καὶ ὑποθέτω ὅτι πράγματι σὲ χαρακτηρίζει. Γράφε μοι.

Διόλου φανταστικὰ αὐτὰ τὰ πρόσωπα, Ἀγρυπνε Φάρε! Πολλοὶ ἦλθαν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἀπὸ τοὺς ἐν Ἀθήναις φίλους καὶ εἶδον ἰδίους ἔμψυτοι καὶ τὴν Μάρθαν καὶ τὴν Πίσσαν καὶ τὸν Ἀνανίαν καὶ τὰς ἀδελφὰς του. Βέβαια!

Μικρὲ μου Ἀραπάκε· τὸ ψευδώνυμόν σου δεκτὸν. Δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ ζηλεύῃς τὴν ἀδελφὴν σου, ἀρ' οὐ καὶ σὺ εἰμπορεῖς νὰ μου γράφῃς ὅσον συχνὰ θέλῃς.

Ἄν δὲν σου ἀπῆντησα, φιλάτε Κουκουρῖκε, σημαίνει ὅτι δὲν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου. Ξαναγράφε μοι λοιπὸν, ὅ, τι θέλῃς.

Τι χαριτωμένον τὸ γραμματάκι σου, Πάνε Γ. Βαλασάκη! Θὰ μοι γράφῃς συχνά;

Φιλόπατρι Κερκνραῖε, νὰ μου φιλήσῃς τὰ ἀδελφάκια σου καὶ νὰ προσφέρῃς τὰ σέβη μου εἰς τοὺς γονεῖς σου. Σὲ φιλῶ.

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς θὰ σε ἴδω φέτος εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου, φιλάτῃ Σοφία Χ. Παλαμῆ καὶ περιμένω τὸ ψευδώνυμον.

Δὲν ἀμφιβάλω, Μήδεια, ὅτι θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν Τετάρτην Κυριακὴν.

Ἐλπίζω, Ἀλεξάνδρα Σ. Δούρου, ὅτι ἡ ἐπιστολή σου αὐτὴ δὲν θὰ εἶνε ἡ τελευταία. Συστήσε ἐπίσης εἰς τὰς νέας φίλας ποῦ μου ἔκαμες νὰ μου γράφουν.

Εὐρίπιδον λοιπὸν θὰ σε ὀνομάζω, ἀγαπητέ μου φίλε. Καὶ ἡ ἰδική μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ μου γράφῃς συχνά.

Γιὰ τῆς Καλλιτεχνίας, σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν τῶσιν σου ἀγάπην καὶ διὰ τὰ γράμματόσημα.

Κόρη τοῦ Γιαλοῦ, δὲν ἤξεύρω τί νὰ πρωταναμῶσω ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου: τὴν εὐφύιαν τῆς ἡ τοῦ αἰσθημά της; Ὅ, εἶμαι εὐτυχὴς νὰ λαμβάνω συχνὰ τέτοια γράμματα.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΜΥΣΤΙΚΑ

Τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν, ἐν τῶν ὁποίων ἐστάλη πρὸς ὅλους ὡς δῆγμα, εὐρίσκονται εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καὶ πωλοῦνται πρὸς 15 λεπτά τὸ ἓν. Τὰ 25 ὁμοῦ, μὲ ἐξώφυλλον καὶ πῖνακα περιχομένων, τιμῶνται φρ. 3.

Τὸ ἐξώφυλλον καὶ ὁ πῖναξ μόνον, λεπτά 30. Ἀγοράσατε διὰ τὰς ἀνταλλαγὰς σας.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνίστη Κωνσταντινίδου 1897.

Ἀσπασμοὶ, πληροφορίες. — Πολ-
λοὺς ἀσπασμούς καὶ πληροφορίες ἔχω νὰ διαβι-
βάσω αὐτὴν τὴν φορὰν. Ἐλλείψει ὅμως χώρου
τοὺς ἀναβάλλω διὰ τὸ προσεχές.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις
πρὸς τοὺς φίλους της: Ἀνδρέον Ἀργοναυτὴν
(ὁ ὅποιος εἶχε νὰ μου γράφῃ τόσον κακρὸν!)
Καρχαρίαν τοῦ Λιγαίου, Κοριολάνον, Ἀρχι-
ζιζάνιον, Ἐσπερινὴν Γαλήνην, Ἀνδρ. Κιχώ-
την, Εὐδαίσθητον Καρδίαν, Κερκνραῖκην Μέ-
λισσαν [τὸ βραβεῖον ἐστάλη] Δεκαπεταετῆ
Πλοίαρχον, Λεῖθαλῃ Μυροσίην, Παρόχθιον
Πελαργόν, Ζαπτίδα, Πέτρην Σκανδάλου,
κτλ. κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 Δε-
κεμβρίου—διότι ἔνεκα τῶν ἐορτῶν καὶ τὸ φύλλον
τοῦτο ἐξετυπώθη ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους,—
θάπαντῆσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ'
εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον
ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων,
εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτο-
νομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομερι-
δίων, συναλλαγματίων, ἐντὸς συστημένης ἐπιστο-
λῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ
Ἐσωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

ΥΔΕΜΙΑ παραγγεῖλια πρὸς ἀποστολὴν παλαι-
ῶν φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἐκτελῇται,
ἂν δὲν συνοδεύεται μὲ τὸ ἀντίτιμον. Ἐκα-
στον φύλλον τῆς Α' περιόδου (1879-1893) τι-
μᾶται λεπτὰ 25, τῆς δὲ Β' περιόδου (1894-
1897) λεπτὰ 15.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 4 Φεβρουαρίου.

Νέος διαγωνισμός τῶν λύσεων.

Ἀρχεται ἀπὸ σήμερον, ὁ 50ος Διαγωνισμός εἰς
τὸν ὁποῖον ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν μέρος πρέπει
νὰ συμμορφώνονται πιστῶς πρὸς τοὺς ἀνωτέρω
δημοσιευμένους ὁρους.

1. Λεξιγριφος.

Ζῶν, ἔθνος, καὶ ἑνα γράμμα νὰ ἐνώσῃς εἰμπορεῖς;
Ἐ! αὐτὸ ἂν κατορθώσῃς, ἑνα ποιητὴν θὰ βρῇς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλῆου.

2. Στοιχειόγριφος.

Βάλε Ἰῶτα δίωξε Νι
καὶ ἴδου τί θὰ γενῇ:
αὐτοκράτωρ θὰ χαθῇ
τύραννος θὰ πεταχθῇ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Ἰου.

3-4. Μεταμορφώσεις.

1, Ἡ Ὀπὴ δι' 9 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ κύκλος
2, Ἡ Ὀχρὴ δι' 9 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ Σιών.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνάνθου.

5-9. Μαγικός σύνδεσμος

Δι' ἀντικαταστάσεως δυο οἰωνοδήποτε γραμμά-
των τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς συνδέσμου, πάν-
ποτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουν ἄλλας τῶσας λέξεις:
ἀγρός, ἄρπας, ἄρμος, κύων, ἄρπας.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου Κουρηνικῶν.

10-14. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων
τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίζουν τὰ ὀνόματα 5
πόλεων.

1, Οσγάρ. 2, Ξεδανειλάρα. 3, Νίκεπον. 4, Σε-
πεύραι. 5, Κειράλρον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καρχαρία τοῦ Φαλήρου.

15. Ἑλλησποσύμφωνον.

ιη-ε-α-ι-η-ε-υε.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑσπερίου.

16. Φωνηεντόλιπον.

πρλμδν-τς-τς-ν-πφγς-τς-σνπς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Λαγριάς.